

วัตถุประสงค์สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นงานชิ้นหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตรกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2556 - 2557

วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต

The relational objects of presence and past

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตรกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2556 – 2557

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้
ศิลปนิพนธ์ ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

.....คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วุฒิกร คงคา)

ม.ล. บุศยมาศ นันทะ
..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มล.บุศยมาศ นันทะ)

..... กรรมการ
(อาจารย์คมสัน หนูเขียว)

..... กรรมการ
(อาจารย์อัฐพร นิมมาลัยแก้ว)

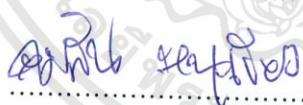

..... กรรมการ
(อาจารย์อนุพงษ์ จันทร์)

..... กรรมการ
(อาจารย์หทัยรัตน์ มณีรัตน์)

..... กรรมการ
(อาจารย์นิธิพัฒน์ หอยสังข์ทอง)

..... กรรมการและเลขานุการ
(รองศาสตราจารย์อลิตา จันทังเพ็ชร)

กรรมการและเลขานุการ

.....
(อาจารย์คมสัน หนูเขียว)

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์

(อาจารย์คมสัน หนูเขียว)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต
	The relational objects of presence and past
ชื่อ	นายภัทรกร ใจเรื่อน
รหัสนักศึกษา	53020471
สาขาวิชา	จิตรกรรม
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2556 - 2557
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์คมสัน หนูเขียว

บทคัดย่อ

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษา และค้นหาความหมายของวัตถุ ความสัมพันธ์ของวัตถุไปสู่กระบวนการทางความคิด เป็นการสร้างระบบการทำงานศิลปะเพื่อที่จะเชื่อมโยงศิลปะกับมนุษย์เข้าหากัน การเรียนรู้สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว พร้อมกับการตั้งคำถามปลายเปิด ปัจจุบันคืออะไร? การเผชิญกับปัจจุบัน การตั้งถามเป็นสิ่งที่ทำให้ทัศนคติ มองสภาพแวดล้อมให้ละเอียดขึ้น การให้ความสำคัญกับกระบวนการ ขั้นตอน เป็นทางเลือกในการทำศิลปนิพนธ์ครั้งนี้ เพื่อที่จะได้ผลงานตรงตามแนวความคิด เพื่อที่จะได้สื่อสารกับผู้ชมให้ตรงตามจุดประสงค์ตั้งเอาไว้ ให้สมบูรณ์ที่สุด

โดยการเริ่มเรียนรู้สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว การเผชิญกับปัจจุบันพร้อมกับการตั้งคำถามที่คลุมเครือไม่แน่นอน ข้าพเจ้าเริ่มที่จะสังเกตจากวัตถุ สมุดบันทึก ภาพถ่าย พื้นที่อยู่อาศัย ค้นหาความสัมพันธ์ ที่เกิดขึ้นของวัตถุ วัตถุที่มีความสัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต การค้นหาสาระที่มีอยู่ในวัตถุนำเสนอ พร้อมประกอบสร้างวัตถุที่มาจากวิถีคิด การตั้งคำถาม และการเผชิญกับการเรียนรู้ปัจจุบันขณะ วัตถุชิ้นหนึ่งมักถูกประกอบด้วยอะไรหลายๆอย่าง เช่น การออกแบบ วัสดุ ประเพณี ความเชื่อหรือวัฒนธรรม เป็นต้น ศิลปะเป็นสิ่งที่ผสมผสาน หลายสิ่งให้เข้าหากัน รวบรวมความหลากหลายองค์ความรู้ให้เข้าหากัน เกิดเป็นสหศาสตร์เป็นการเชื่อมโยงหลายศาสตร์เข้าหากันอย่างไม่มีขอบเขตตายตัว

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปนิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์คมสัน หนูเขียว ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำชี้แนะช่วยแก้ปัญหาตลอดจนให้ความรู้ และประสบการณ์ที่ดีแก่ข้าพเจ้า สำหรับคุณงามความดีอันใดที่เกิดจากศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอมอบให้กับบิดา มารดา และครอบครัวซึ่งเป็นที่รัก และเคารพยิ่ง ตลอดจนครูอาจารย์ที่เคารพทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ความรู้ และถ่ายทอดประสบการณ์ที่ดีให้แก่ข้าพเจ้า

ภัทรกร ใจเรือน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และช่องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญของโครงการ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	7
1.3 ขอบเขตของโครงการ	7
บทที่ 2 ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์	9
2.1 ที่มาของการสร้างสรรค์	9
2.2 อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน	20
2.3 แนวความคิดในการสร้างสรรค์	24
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์	25
3.1 ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง	25
3.2 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน	29
3.3 ขั้นตอนและวิธีการสร้างสรรค์ผลงาน	29
3.4 การแก้ไขปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงาน	38
บทที่ 4 วิเคราะห์การสร้างสรรค์	39
4.1 วิเคราะห์เนื้อหาของผลงาน	39
4.2 วิเคราะห์ทัศนธาตุทางศิลปะ	40
4.3 วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบทางศิลปะ	45
บทที่ 5 สรุปผลของการสร้างสรรค์ผลงาน	47
5.1 ปัญหาและข้อเสนอแนะ	48

สารบัญ(ต่อ)

บรรณานุกรม	49
ภาพผลงานศิลปะ	50
ประวัติผู้เขียน	54

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และส่งอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
1. ภาพประกอบที่ 1 : ห้องนอนของข้าพเจ้า	9
2. ภาพประกอบที่ 2 : ตู้เสื้อผ้าในห้องที่บ้าน	10
3. ภาพประกอบที่ 3 : เสื้อของคนในครอบครัว	10
4. ภาพประกอบที่ 4 : ชั้นวางเสื้อผ้า และเสื่อน้ำมัน	10
5. ภาพประกอบที่ 5 : เสื้อผ้าที่อยู่ในห้องเสื้อผ้า	11
6. ภาพประกอบที่ 6 : เสื้อผ้าที่ไม่ใช้แล้ว	11
7. ภาพประกอบที่ 7 : หมอนที่ใช้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน	11
8. ภาพประกอบที่ 8 : โต๊ะที่เคยใช้เล่นรถกระป๋องกับพี่ชาย	12
9. ภาพประกอบที่ 9 : รถกระป๋อง	12
10. ภาพประกอบที่ 10 : ชั้นส่วนของเตียงนอนเก่า	12
11. ภาพประกอบที่ 11 : ที่นอน	13
12. ภาพประกอบที่ 12 : ตู้โซฟา และที่นั่งเล่นของครอบครัว	13
13. ภาพประกอบที่ 13 : ตู้โซฟา และรูปถ่าย	13
14. ภาพประกอบที่ 14 : One and Three Chairs	21
15. ภาพประกอบที่ 15 : One and three tables	21
16. ภาพประกอบที่ 16 : 'Men look good here, with their suits on. It befits them.'	22
17. ภาพประกอบที่ 17 : 'Every breath you take. 2012-2013	23
18. ภาพประกอบที่ 18 : Scratching the table surface and something more 2006-2012	23
19. ภาพประกอบที่ 19 : ภาพร่างชิ้นที่ 1	26
20. ภาพประกอบที่ 20 : ภาพร่างชิ้นที่ 2	26
21. ภาพประกอบที่ 21 : ภาพร่างชิ้นที่ 3	27
22. ภาพประกอบที่ 22 : ภาพร่างการจัดวางผลงาน	28
23. ภาพประกอบที่ 23 : ตู้เสื้อผ้า	29
24. ภาพประกอบที่ 24 : หัวเตียง	29
25. ภาพประกอบที่ 25 : ล้อที่ประกอบกับฐาน	30

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
26. ภาพประกอบที่ 26 : ตู้ที่ถอดชิ้นส่วนข้างในออกแล้ว	30
27. ภาพประกอบที่ 27 : การประกอบตู้เสื้อผ้าให้เข้ากับหัวเตียง	30
28. ภาพประกอบที่ 28 : ตู้เสื้อผ้า	31
29. ภาพประกอบที่ 29 : หมอน	31
30. ภาพประกอบที่ 30 : หมอนที่จัดวางในตู้เสื้อผ้า	31
31. ภาพประกอบที่ 31 : ถ้วยทอง ไหดินเผา รูปปั้นมังกร	32
32. ภาพประกอบที่ 32 : การจัดฉากถ่ายภาพ	32
33. ภาพประกอบที่ 33 : การจัดวางวัตถุ	32
34. ภาพประกอบที่ 34 : ภาพถ่ายวัตถุ	33
35. ภาพประกอบที่ 35 : โต๊ะหนังสือที่ถูกรื้อแล้ว	33
36. ภาพประกอบที่ 36 : ส่วนของลิ้นชักของโต๊ะ	34
37. ภาพประกอบที่ 37 : รถกระป๋อง	34
38. ภาพประกอบที่ 38 : วีดีโอ (รถกระป๋อง)	34
39. ภาพประกอบที่ 39 : การติดต่อจอบีวีกับลิ้นชักโต๊ะหนังสือ	34
40. ภาพประกอบที่ 40 : แผนที่จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดกรุงเทพฯ	35
41. ภาพประกอบที่ 41 : เกลื่อน้ำมัน และสติ๊กเกอร์รูปแผนที่	35
42. ภาพประกอบที่ 42 : การตัดสติ๊กเกอร์บนเกลื่อน้ำมัน	36
43. ภาพประกอบที่ 43 : การตัดสติ๊กเกอร์บนเกลื่อน้ำมัน	36
44. ภาพประกอบที่ 44 : การติดตั้งผลงาน	37
45. ภาพประกอบที่ 45 : การติดตั้งผลงาน	37
46. ภาพประกอบที่ 46 : การติดตั้งผลงาน	38
47. ภาพประกอบที่ 47 : รูปทรงของเตียง และตู้เสื้อผ้า	40
48. ภาพประกอบที่ 48 : รูปทรงล้อยาง	40
49. ภาพประกอบที่ 49 : รูปทรงหมอน	41
50. ภาพประกอบที่ 50 : รูปทรงรถกระป๋อง	41
51. ภาพประกอบที่ 51 : รูปทรงลิ้นชัก	41

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
52. ภาพประกอบที่ 52 : รูปทรงของรูปภาพ	42
53. ภาพประกอบที่ 53 : เส้นแผนที่บนเสื้อน้ำมัน	42
54. ภาพประกอบที่ 54 : กรอบรูปที่ทำจากเตียง	43
55. ภาพประกอบที่ 55 : ลินชักโต๊ะ	43
56. ภาพประกอบที่ 56 : รถกระป๋อง	43
57. ภาพประกอบที่ 57 : บรรยากาศงาน	44
58. ภาพประกอบที่ 58 : บรรยากาศผลงาน	45
59. ภาพประกอบที่ 59 : ภาพผลงานวัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต, (The relational objects of presence and past 2013-2014)	51
60. ภาพประกอบที่ 60 : ภาพผลงานวัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต, (The relational objects of presence and past 2013-2014)	52
61. ภาพประกอบที่ 61 : ภาพผลงานวัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต, (The relational objects of presence and past 2013-2014)	53

บทที่ 1

บทนำ

ถ้าหากจะพูดถึงปัจจุบันคืออะไร คุณเหมือนจะเป็นคำที่มีนิยามที่ไม่ตายตัว ปัจจุบันของแต่ละคนก็ต่างกันออกไป ปัจจุบันมีองค์ประกอบที่นึกถึงก็คือ อดีตกับอนาคตมีความเชื่อมโยงกัน จนไม่สามารถแยกให้ชัดเจนได้ อดีต ปัจจุบัน อนาคตคือ ช่วงเวลาดูเหมือนจะทับซ้อนกันเป็นสิ่งเดียวกัน จากคำถามปลายเปิด ปัจจุบันคืออะไร นำไปสู่การค้นหาคำตอบผ่านงานศิลปนิพนธ์โครงการนี้ด้วย

1.1 ความสำคัญของโครงการ

ปัจจุบันกับอดีตเป็นสิ่งที่อยู่ในมนุษย์ทุกคน ปัจจุบันอาจจะสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมในอดีตเป็นพฤติกรรมติดตัว (inborn or innate behavior) มนุษย์จะเรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ชิดตัวเสมอ ในทางจิตวิทยา เรียกว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ (learned behavior) พฤติกรรมการกระทำแสดงออก ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ เพื่อตอบสนองสิ่งเร้า พฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกในชีวิตประจำวัน บางครั้งอารมณ์เป็นตัวควบคุม ทำให้มีการกระทำบางสิ่งบางอย่างตามใจตนเองหรือทำตามอารมณ์ แต่บางครั้งพฤติกรรมอาจถูกควบคุมด้วยสติปัญญา ทำให้การกระทำด้วยหลักการและเหตุผล อารมณ์ และสติปัญญาต่างก็ช่วยกันควบคุมพฤติกรรมที่แสดงออกต่อสิ่งเร้า สภาพของความปั่นป่วนเปลี่ยนแปลง เมื่อมีสิ่งเร้ามากกระตุ้นทำให้เกิดอารมณ์ขึ้น

ในช่วงเวลาในการดำเนินชีวิต สิ่งแวดล้อมเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรม ในการขับเคลื่อนทั้งความคิด ทักษะคติในการทำงาน เมื่อพูดถึงสิ่งแวดล้อม คนโดยทั่วไปมักเข้าใจว่า สิ่งแวดล้อม หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา เกี่ยวข้องกับเรา ทั้งที่มีชีวิต และไม่มีชีวิต รวมทั้งสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และชีวภาพ ตลอดจน สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ แต่ในความหมายทางจิตวิทยา นักจิตวิทยาได้ให้คำจำกัดความของสิ่งแวดล้อมว่า หมายถึง อิทธิพลของทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิด และมีส่วนในการเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิ จนถึงสิ้นชีวิต (ขนิษฐา วิเศษสาธิต 2544 :42)

เผชิญหน้ากับสภาพแวดล้อมใหม่จึงต้องเกิดการเรียนรู้ และปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม ในช่วงเวลาของการปรับตัวทำให้เกิดสภาวะของการนึกถึงพื้นที่ วัตถุประสงค์ บริบท ภาษาเดิม การนึกถึงจะเป็นลักษณะ ความคล้ายคลึงของสถานที่ บรรยากาศ จะเป็นเวลาที่ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงช่วงเวลาในอดีต

การคิด ในชีวิตประจำวันมนุษย์เรามีการคิดอยู่ตลอดเวลา เช่น ขณะกำลังยืนรอรถเมล์ ก็อาจคิดถึงเพื่อน คิดถึงงานที่จะต้องทำในวันนั้น คิดวางแผนท่องเที่ยว และอื่นๆ โดยปกติการคิดจะเกิดขึ้นขณะที่เรายังตื่นอยู่ แต่ในบางครั้งการคิดอาจเกิดขึ้นในขณะที่กำลังหลับ เช่น การฝัน การคิดเป็นพฤติกรรมภายในที่ใช้สัญลักษณ์เป็นตัวแทนของวัตถุหรือเหตุการณ์ต่างๆ สัญลักษณ์เป็นสิ่งที่เรารู้ที่กระตุ้นให้เกิดความหมายเกี่ยวกับวัตถุหรือเหตุการณ์ ซึ่งสัญลักษณ์เป็นตัวแทน การคิดประกอบด้วย การสร้างมโนภาพ (image) ความคิดรวบยอดหรือมโนคติ (concept) และภาษา (language) เรามักคิดผ่านสัญลักษณ์ที่เป็นภาษา ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษาท่าทาง นอกจากนี้การคิด อาจสื่อผ่านทางสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์ เครื่องหมาย บวก ลบ คูณ หาร สัญลักษณ์ เครื่องหมาย งานศิลปะ อาทิ สถาปัตยกรรม ศิลปกรรม ประติมากรรม ดนตรี วรรณกรรม (จนินฐา วิเศษสาร 2544 :176)

ข้าพเจ้ามีสถานะของการนึกถึงที่สลับซับซ้อน ในเรื่องปัจจุบันกับอดีตอยู่ตลอดเวลา การนึกถึงเป็นธรรมดาที่ข้าพเจ้าจากภูมิลำเนาเดิมมา จึงเกิดเป็นความจำที่มีต่อวัตถุหรือห้องที่เต็มไปด้วยบรรยากาศของเสื้อผ้า เสื้อผ้าเป็นวัตถุของความทรงจำที่มีอยู่ในพื้นที่ห้องนอน ห้องนอนเป็นที่ใช้พักผ่อน การที่เราจะออกไปเผชิญหน้ากับอีกวันหนึ่ง คนเราต้องการที่จะมีที่พัก เพื่อจะมีกำลังกายและกำลังใจพร้อมที่จะออกไปเผชิญหน้ากับสิ่งต่างๆ ห้องนอนที่บ้านของข้าพเจ้า ในเวลาเดียวกันก็เป็นห้องเสื้อผ้าไปด้วย เพราะข้าพเจ้าต้องใช้ชีวิตต่างจังหวัดมากกว่าจะอยู่ที่บ้านของตัวเอง ห้องนอนที่บ้านจึงเป็นห้องชั่วคราว เพราะข้าพเจ้าต้องเดินทางไปศึกษาต่างจังหวัด (กทม.) จึงไม่ค่อยได้ใช้ชีวิตอยู่ที่บ้าน และครอบครัว

เมื่อมีการจดจำเหตุการณ์ หรือสิ่งต่างๆ เช่น จำชื่อตัวเอง จำบ้านที่อยู่อาศัย ในชีวิตประจำวันของเรา ตลอดจนจนความจำเรื่องราวปลีกย่อยอื่น ๆ อีกมากมาย ความจำจึงเป็นพฤติกรรมอีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต และการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ความจำ (memory or remembering) หมายถึง การนำบางส่วนของคำตอบที่ที่เกิดจากการเรียนรู้มาแล้ว ออกมาแสดงให้เห็นอีกในปัจจุบัน (ประสาน มาลากุล ณ อยุธยา และคณะ ,2516) ความจำเป็นพฤติกรรมภายใน เกิดขึ้นภายในจิตใจ ซึ่งคนอื่นๆ จะไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง นอกจากเจ้าตัวเท่านั้นที่จะรับรู้

การปะติดปะต่อเหตุการณ์ที่ผ่านมา (redintegrative memory) การระลึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตเกี่ยวกับตัวเอง ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อมีเหตุการณ์บางอย่างที่คล้ายคลึงกับเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น เป็นสิ่งคลใจและชักนำ (cues) การจำได้ (recognition) ความรู้สึกที่ว่าเคยประสบหรือคุ้นเคยกับสิ่ง

ใดสิ่งหนึ่งมาก่อนเมื่อประสบสิ่งเหล่านั้นเป็นครั้งที่สองก็จำได้ การระลึกได้ (recall) ความสามารถระลึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาได้อีกครั้งหนึ่ง โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาคดใจ (ขนิษฐา วิเศษสาธิต 2544 : 167)

จึงเกิดเป็นความจำที่มีต่อวัตถุหรือห้องที่เต็มไปด้วยบรรยากาศเสื้อผ้า เสื้อผ้าเป็นวัตถุของความทรงจำที่มีอยู่ในพื้นที่ห้องนอน

ห้องนอน คือ การนอนหลับการพักผ่อนที่ดีที่สุด การนอนหลับเพียง 5-6 ชั่วโมง ในห้องที่เงียบสงบ มีทัศนียภาพ อุดมภูมิพอเหมาะ และอากาศถ่ายเทดี ก็นับว่า เพียงพอแล้ว สำหรับคนเราในวันหนึ่ง ๆ ห้องนอน จึงเป็นห้อง ที่ต้องการ ความสงบมากกว่าส่วนใด ในบ้าน ให้ความเป็นส่วนตัว ความสะดวกสบาย แก่เจ้าของ อีกทั้งแสดง รสนิยม และ บุคลิก ของเจ้าของห้อง ได้มากกว่า ห้องอื่น นอกจากจะใช้เป็น ห้องพักผ่อนนอนหลับแล้ว ยังอาจใช้เป็น ห้องแต่งตัว และ ห้องทำงานส่วนตัวได้อีกด้วย การนอน ถือเป็น กิจกรรม หรือ กิจกรรมประจำวัน ที่จำเป็น ต้องมีต้องปฏิบัติ เพื่อการเริ่มต้นชีวิต ในวันใหม่ ที่สดชื่น พร้อมกับภารกิจ การทำงาน ทุกสภาวะ และ โอกาสใน การทำงาน แต่ที่สำคัญอย่างยิ่งของการ "นอน" ก็คือ "สุขภาพ"ที่ดีของ ร่างกาย เมื่อมี การทำงานไม่ว่า จะด้วยการใช้ร่างกาย หรือแรงสมอง สติปัญญา และหรือ แม้แรงใจ แรงกระตุ้น จากพลังจิต ภายใน ที่ทำให้คนเรามีความสุขใน การทำงาน ปฏิบัติงาน ในหน้าที่ของ แต่ละท่าน ให้ได้ผลสมบูรณ์เต็มร้อย ควรอย่างยิ่งต้องมีการ "นอน" เป็นกิจกรรมที่สำคัญของวัน ที่เราๆ ทุกท่านต้อง พักผ่อนด้วย การ "นอน"

ห้องอาจจะหมายถึงสี่เหลี่ยมหรือขอบเขตเพื่อที่จะบ่งบอกการใช้งานส่วนตัวหรือส่วนรวมก็ได้เช่นห้องประชุม ห้องนั่งเล่น ห้องสุขา ห้องนอน และอื่นๆ ห้องเป็นพื้นที่ส่วนตัวก็จริง แต่ในเวลาเดียวกันห้องอาจจะมีหลากหลายในการใช้งาน

สถาปัตยกรรมญี่ปุ่นจะให้ความสำคัญในเรื่องของที่ว่าง มาจากสรีระของคณพวกับวิถีการดำรงชีวิต มะ(Ma) ในศัพท์ภาษาญี่ปุ่น แปลว่า สถานที่(Place) โดยแนวความคิดของสถาปัตยกรรมญี่ปุ่นไม่ใช่สถาปัตยกรรมแห่งที่ว่าง แต่เป็นสถาปัตยกรรมแห่งสถานที่ (มะ) ซึ่งครอบคลุมความหมายไปถึงลักษณะเฉพาะของแต่ละสถานที่ ลักษณะพื้นที่ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละเวลา และการรับรู้อันส่งผลต่อความรู้สึกของคน วาปี คือเป็นความงามในความเรียบง่าย ถ่อมตัว ซาปี คือ แสดงถึงความมีอายุ ร่องรอยความเก่าแก่ คราบไคลความสึกกร่อน เป็นความงดงาม และเห็นคุณค่าในค่าเก่า ธรรมชาติที่แปรเปลี่ยนให้สิ่งนั้นงามตามวัย “ซาปี”ไม่ใช่ความเก่าแก่ แต่เป็นความรื่นรมย์ ที่เกิดสรรพสิ่งที่มีวัย มีความจีจางที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กาลเวลาแต่ทำให้รู้สึกพิเศษบางอย่าง เช่น เครื่องปั้นที่แม้ว่าเครื่องเคลือบใหม่เป็นเงาจะสะท้อนให้เห็นคุณลักษณะหลายอย่าง แต่ชิ้นที่เก่าแล้วผ่านการใช้สอยมีคราบขึ้นเกาะที่ผิว ทำให้เกิด “ความรู้สึกงดงามอย่างเร้นลับที่สงบนิ่ง นอกจากนี้ ซาบิ ยังชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของความไม่สมบูรณ์หรือ ความขานแคลนที่จะเป็นมาตรวัดความสมบูรณ์อีกทีหนึ่ง” (หนังสือCURRENT: “Reflection of Society” Silapakorn Architectural Discourse 2003)

ห้องนอนที่บ้านเปรียบเสมือนพื้นที่ และช่วงเวลาในอดีตของข้าพเจ้า จากการใช้ห้องนอนที่เป็นห้องเสื้อผ้าไปด้วยจึงมองว่า เสื้อผ้าก็เป็นวัตถุที่มีอยู่ในพื้นที่อดีตในเชิงอุปมาอุปไมย การให้ความสำคัญกับปัจจุบันโดยมีอดีตมาร่วมด้วย เป็นการสำรวจสิ่งของใกล้ตัวกับสิ่งแวดล้อมเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ระหว่างพื้นที่กับเวลา โดยใช้ประสบการณ์ของตนเองเป็นตัวตั้งในการหาคำตอบของการมีชีวิตอยู่

ห้องนอนเป็นพื้นที่เพื่อใช้ส่วนตัว สร้างขอบเขตกันระหว่างพื้นที่ภายใน และภายนอกหรือปิดกั้นจากผู้คน เพื่อหาความสันโดษความเป็นส่วนตัวในบางช่วงเวลา การหลีกเลี่ยงจากสภาพความปั่นป่วน มันไม่ได้ต่างจากมนต์เสน่ห์จำนวนมากในสังคมสมัยใหม่ที่ผู้คนเริ่มจะตระหนักถึงความสำคัญของมันก็ต่อเมื่อขาดมันไป และมักจะพูดถึงมันราวกับว่ารู้จักมันดี แต่เอาเข้าจริงกลับไม่ได้มีความเข้าใจมากเท่าไร อะไรคือความเป็นส่วนตัว? ทำไมเราต้องการมัน? หากความเป็นส่วนตัวเป็นประเด็นที่สามารถบอกเล่าได้ครบในประโยคหรือย่อหน้าเดียว ความเป็นส่วนตัวนั้นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับสำนึกเกี่ยวกับตัวตนของเราที่สามารถแยกออกจากส่วนอื่นๆ ของสังคมที่เราใช้ชีวิตอยู่ได้ และแน่นอนว่าสำนึกแบบนี้มีความเข้มข้นขึ้นในสภาวะสมัยใหม่ มีการกล่าวกันในทางสังคมศาสตร์ว่าลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของสภาวะสมัยคือ การแยกแยะระหว่างมิติส่วนตัว (private) และมิติสาธารณะ (public) ซึ่งคนอาจจะมองความเป็นส่วนตัวเป็นผลผลิตจากสังคมสมัยใหม่ด้วยซ้ำ

แน่นอนว่าขอบเขตความเป็นส่วนตัวในศตวรรษที่19 ต่างจากขอบเขตของความเป็นส่วนตัวในศตวรรษที่21 อย่างมากเพราะทุกวันนี้ความเป็นส่วนตัวได้กลายเป็นเรื่องซับซ้อนที่สามารถถูกต่างย่อยไปเป็นสิทธิย่อยๆ อีกสารพัดอันเกี่ยวพันกันการเติบโตของสื่อและเทคโนโลยีใหม่ๆ ซึ่งผูกพันกับชีวิตมนุษย์ตั้งแต่การสื่อสาร ไปจนถึงการแพทย์ (อริป จิตตฤกษ์ กัญยาน 2556)

แม้มีการพัฒนาการทางเทคนิคที่น่าทึ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ทว่าปัญหาหลายประการที่ผู้เขียนเคยพิจารณาเมื่อปี 1980 ก็มีได้เปลี่ยนแปลงไปในระดับรากฐาน อันที่จริงผู้เขียนก็มีความมั่นใจเพิ่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขึ้นมาบางที่พบว่าไม่มีเพียงบางจุดเท่านั้นที่ผู้เขียนไม่เห็นด้วยการวิเคราะห์ปัญหาใจกลางของความ เป็นส่วนตัว เวลาที่ผู้สนับสนุนความเป็นส่วนตัวกระตุ้นเตือนถึงอันตรายนับไม่ถ้วนที่เกิดจาก สังคมสารสนเทศในยุคของเราพวกเขามักไม่ค่อยกังวลกับปัญหานี้(แม้ว่าจะจะเป็นปัญหาสำคัญก็ตาม) นี่คือการยอมรับโดยปริยายใช้หรือไม่ว่าความหมายที่แท้จริงของความเป็นส่วนตัว รวมไปถึงการ นำแนวคิดนี้ไปใช้นั้น สอดคล้องกับความเข้าใจโดยสัญชาตญาณของเรา ความเป็นส่วนตัวคือ ความสนใจในการปกป้องข้อมูลที่มีความอ่อนไหวมิใช่หรือ? เมื่อเราโอคครวญถึงความเสียหายต่อ ความเป็นส่วนตัวเราไม่ได้กำลังอาลัยอาวรณ์ถึงการสูญเสียการควบคุมข้อเท็จจริงส่วนตัวของเรา หรือหรือ? และสารัตถะของการควบคุมดังกล่าวก็อยู่ที่การใช้ความสามารถในการกำหนดตัวเอง ของเราควบคุมรายละเอียดต่างๆที่เป็นส่วนตัวที่สุด ไม่ว่าจะรายละเอียดหรือข้อมูลเหล่านั้นจะมีผู้อื่น ต้องการสอดรู้สอดเห็น หรือพยายามเผยแพร่มัน โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเราก็คงตาม (เรย์มอนด์ แวกส์)

สัตววิทยา เป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับระบบของสัญลักษณ์ ที่ปรากฏอยู่ในความคิดของ มนุษย์ อันถือเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวของเรา สัญลักษณ์อาจจะได้แก่ ภาษา รหัส สัญลักษณ์ เครื่องหมาย ฯลฯ หรือหมายถึงสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้มีความหมายแทนของจริง ตัวจริง ในตัว บทและในบริบทหนึ่งๆ การนำทฤษฎีสัตววิทยามาใช้ในการศึกษาการสื่อสารของมนุษย์ ถือเป็น การศึกษาในแนวใหม่ และเป็นจุดเน้นที่ต่างไปจากการศึกษาดั้งเดิมที่มุ่งศึกษาการสื่อสารแบบเป็น กระบวนการที่เกี่ยวข้องอยู่กับสาร ช่องทาง เครื่องส่ง ผู้รับ เสียงรบกวน และการย้อนกลับ ซึ่งถือเป็น พื้นฐานของการสื่อสาร สัตววิทยาเป็นทฤษฎีที่นำมาอธิบายการสื่อสารของมนุษย์ว่า การสื่อสาร คือจุดกำเนิดของความหมาย ซึ่งการศึกษาแนวนี้จะไม่สนใจความล้มเหลวของการสื่อสาร และไม่ เกี่ยวข้องกับประสิทธิผล และความถูกต้อง แต่เป็นแนวทางการศึกษาเชิงสังคมหรือความแตกต่าง ของวัฒนธรรมระหว่างผู้ให้ และผู้รับสาร ตลอดจนความหลากหลายของความหมายภายในระบบ ภาษา วัฒนธรรม และความความเป็นจริงที่ไม่สามารถแสดงผลเป็นลูกศรหรือเป็นเส้นตรงของ กระแสการไหลของข่าวสาร แต่เป็นการศึกษาเชิงโครงสร้าง โดยมุ่งความสนใจไปที่การวิเคราะห์ โครงสร้างที่กลุ่มความสัมพันธ์ที่ทำให้สาร หมายถึง บางสิ่งที่มันสร้างเครื่องหมายบนกระดาษ หรือ เสียง ไปยังสารที่จะถูกส่งออกไปในการสื่อสารแต่ละครั้ง ดังนั้นการศึกษาแนวสัตววิทยานี้ถือว่า ตัวกำหนดของการสื่อสารขึ้นอยู่กับสังคม และสิ่งรอบตัวบน โลกของมนุษย์ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับ กระบวนการของการสื่อสาร แต่ระบบสัญลักษณ์ทำการควบคุมการสร้างความหมายของตัวบทให้ เป็นไปอย่างมีความสลับซับซ้อนอย่างแผ่เงา และต้องขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Saussure แบ่งสัญญะออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือ ตัวหมาย (Signifier) เป็นรูปแบบทางกายภาพของสัญลักษณ์ เช่น คำที่ถูกเขียน เส้นต่างๆ ในหน้ากระดาษที่ก่อให้เกิดภาพวาด รูปภาพ หรือเสียง ส่วนที่สองคือ ตัวหมายถึง (Signified) คือบริบทภายในใจที่ถูกหมายถึงโดยตัวหมาย ดังนั้น คำว่า ต้นไม้ ไม่จำเป็นต้องเป็นต้นไม้ที่เฉพาะเจาะจง แต่หมายถึงบริบทที่ถูกสร้างซึ่งทางวัฒนธรรมว่าเป็นต้นไม้มัน กระบวนการทั้งหมดนี้เราเรียกว่า การสร้างความหมาย การศึกษาในเชิงสัญญะให้ความสำคัญกับการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวหมายกับตัวหมายถึง เพื่อดูว่าความหมายถูกสร้างขึ้นและถูกถ่ายทอดออกมาอย่างไร โดยนำเอาตัวบทมาวิเคราะห์เพื่อดูว่าตัวหมายนั้นสร้างความหมายอย่างไร

ขั้นตอนในการแสดงความหมาย 2 ระดับ คือ

ระดับที่1 เป็นการตีความตามความหมายตรง (Denotation)

การตีความตามความหมายตรง เป็นระดับที่เกี่ยวข้องกับความจริงตามธรรมชาติ เป็นการอ้างอิงสามัญสำนึกหรือความหมายที่ปรากฏแจ่มแจ้งอยู่แล้วของสัญญะ (Sign) และความสัมพันธ์ของสัญญะกับสิ่งที่กล่าวถึงในความหมายที่ชัดเจนของสัญญะ เช่น ภาพของอาคารใดอาคารหนึ่ง ก็แสดงว่าเป็นอาคารนั้น

ระดับที่2 เป็นการตีความหมายโดยนัยแฝง (Connotation)

การตีความหมายในขั้นนี้จะเป็นการตีความหมายในระดับที่มีปัจจัยทางวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยซึ่ง ไม่ได้เกิดจากตัวของสัญญะเอง เป็นการอธิบายถึงปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสัญญะกระทบกับความรู้สึกหรืออารมณ์ของผู้ใช้และคุณค่าทางวัฒนธรรมของเขา ซึ่งสัญญะในขั้นนี้จะทำหน้าที่ 2 ประการ คือ ถ่ายทอดความหมายโดยนัยแฝง และถ่ายทอดความหมายในลักษณะมายาคติ (Myths) Barthes เรียกกระบวนการในการเปลี่ยนแปลง ลดทอน ปกปิด บิดเบือนฐานะการเป็นสัญญะของสรรพสิ่งในสังคมให้กลายเป็นเรื่องของธรรมชาติ เป็นสิ่งปกติธรรมดา หรือเป็นสิ่งที่มิพบทาท

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อเรียนรู้ประสบการณ์ปัจจุบันกับอดีต และสังเกตสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบข้าง
2. เพื่อต้องการสร้างสื่อศิลปะ สื่อสารแนวความคิด และสุนทรียศาสตร์
3. เพื่อต้องการหาความงามจากวัตถุในอดีตสร้างความสัมพันธ์ ในการสร้างความงามในพื้นที่ และบริบทใหม่

ขอบเขตของโครงการ

สำหรับขอบเขตของงานศิลปะ เป็นการค้นหาความหมายที่อยู่ในตัวของวัตถุ (Object) ที่มีอยู่ในพื้นที่อดีต เพื่อที่จะเชื่อมโยงการแนวความคิด (Concept) การให้ความสำคัญของกระบวนการประกอบสร้างวัตถุ (Object) จะถูกออกแบบขึ้นใหม่ภายใต้เงื่อนไขแนวความคิดที่ว่า “วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต”

1. มีแนวทางการสร้างสรรค์ในลักษณะศิลปะแนวความคิด (Conceptual Art)
2. เทคนิคการสร้างสรรค์วัตถุ ข้ำพเจ้าสร้างสรรค์วัตถุ อาทิเช่น เตียงนอน ตู้เสื้อผ้า โต๊ะหนังสือ รูปถ่าย ฯลฯ ให้สัมพันธ์กับพื้นที่ และบริบทใหม่ ด้วยรูปแบบศิลปะการจัดวาง (Installation art) การผสมผสานระหว่างพื้นที่จริง กับพื้นที่อุดมคติ
3. จำนวนผลงาน 1 ชุด ประกอบไปด้วย เตียงนอน ตู้เสื้อผ้า โต๊ะหนังสือ รูปถ่าย ฯลฯ

บทที่ 2

ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์

2.1 ที่มาของการสร้างสรรค์

จากการที่เป็นคนต่างจังหวัดเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ จึงเกิดสภาวะโหยหาอดีต จึงเริ่มนึกถึงพื้นที่ปัจจุบันกับอดีตในเวลาเดียวกัน ประสบการณ์ดังกล่าวนำไปสู่การตั้งคำถามต่อความเป็นส่วนตัวของตัวเองที่มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม จึงทำให้ต้องการหาพื้นที่ความเป็นส่วนตัว เพื่อจะใช้พื้นที่ในเวลาที่ต้องการความเป็นสันโดษให้กับชีวิต สิ่งแวดล้อมใหม่ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงสิ่งที่เป็นอดีตเสมอ ความคุ้นชินสิ่งแวดล้อมเดิมๆ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีสภาวะการนึกถึงอดีตเสมอ ห้องนอนที่บ้านเป็นแรงบันดาลใจแรกที่ข้าพเจ้าได้รับ การคุ้นชินกับสภาพเดิม จนเกิดการตั้งถามกับความเป็นห้องว่าเป็นห้องอะไร? ห้องนอนที่เป็นส่วนตัวแต่ในเวลาเดียวกัน เป็นเหมือนห้องที่ใช้ชั่วคราวใช้ทำอะไรหลายอย่างในเวลาเดียวกัน เมื่อช่วงเวลาเปลี่ยนไป ข้าพเจ้าเริ่มที่จะต้องหาความเป็นส่วนตัวให้กับตัวเองมากขึ้น ห้องนอนเป็นห้องที่เป็นส่วนตัวที่คนเราต้องใช้เพื่อการหลับนอน พักผ่อน ทำงาน อ่านหนังสือ เป็นพื้นที่ที่เสมือนกำบังให้กับชีวิตส่วนตัวในบางเวลา เพื่อให้เกิดความสุข ความสบายกาย และจิตใจ ความรู้สึกดังกล่าวเป็นสิ่งที่อยู่ในจิตใต้สำนึก ความเป็นส่วนตัวที่ย้อนแย้งกับการที่ต้องแบ่งปันให้ใช้พื้นที่ส่วนตัวร่วมกันด้วย เป็นประสบการณ์ของข้าพเจ้า ที่มีต่อห้องนอนที่เป็นห้องเสื้อผ้า

การเผชิญกับสภาพแวดล้อมใหม่เชื่อมโยงกับห้องนอนที่บ้าน เป็นเรื่องที่ย้อนแย้งเป็นปัญหาในทางกายภาพ และความรู้สึก เช่น ข้าพเจ้าเป็นคนต่างจังหวัดเข้ามาเรียนในจังหวัดกรุงเทพฯ และความเป็นส่วนตัวในพื้นที่สาธารณะ เป็นต้น จึงทำให้ข้าพเจ้าเริ่มที่จะมองปัญหา และให้เหตุผลว่าเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วพื้นที่ของสาธารณะจึงเกิดขึ้นเห็นได้ชัดเจนมากขึ้น อาจจะเป็นเหตุผลที่ทำให้ข้าพเจ้ามีพื้นที่ส่วนตัวน้อยลง เป็นสภาวะของการจำยอมที่จะสูญเสียพื้นที่ส่วนตัวโดยไม่รู้ตัว

จากประสบการณ์เกี่ยวกับห้องของข้าพเจ้า จึงเป็นสิ่งที่สนใจเพราะเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว จนเกิดเป็นความคิดว่าห้องหนึ่งสามารถทำอะไรได้หลายอย่าง ใช้งานได้หลายอย่าง ไม่จำเป็นต้องจำกัดความ เพราะไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แต่ในทางความรู้ ในบางเวลาข้าพเจ้าก็ต้องการพื้นที่ความเป็นส่วนตัว ถ้ามองในอีกแง่มุมหนึ่ง เป็นความคิดที่จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม เป็นประสบการณ์ในชีวิตรู้จักการแก้ปัญหาที่เผชิญ การหาพื้นที่ส่วนตัวจึงเป็นประเด็นหลัก ในความรู้สึก และความคิดในการทำงานครั้งนี้ จึงเริ่มสนใจเรื่องความเป็นส่วนตัว การใช้วัตถุ

ส่วนตัวมาสร้างสรรค์ร่วมกับวิธีคิด และการตีความจากข้อมูลเบื้องต้นความเป็นส่วนตัว และความเป็นสาธารณะ ภายใต้ขอบเขตเนื้อหาวัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต เพื่อให้สอดคล้องกับความรู้สึกส่วนตัวกับพื้นที่ส่วนตัวที่ร่วมสมัย ที่ตั้งคำถามท่ามกลางการโรมรันพันตูที่มีความขัดแย้ง เราทุกคนต้องถามตัวเองว่าต้องการความเป็นส่วนตัวหรือไม่ในชีวิตทางสังคม? หรือให้ตรงกว่านั้นก็คือเราต้องการความเป็นส่วนตัวมากน้อยแค่ไหน? เราทำได้หรือไม่ที่สังคมเต็มไปด้วยพื้นที่ส่วนตัวซึ่งในแง่หนึ่ง ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นก่อนที่เราจะตอบคำถามเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม

ข้าพเจ้าได้สำรวจสิ่งของที่อยู่ในห้อง ได้พบเสื้อผ้าที่ไม่ใช้แล้วจำนวนหนึ่ง เสื้อผ้าก็มีความทรงจำอยู่ในแต่ละตัว การที่ได้พบเห็นเสื้อผ้าขึ้นมาอีกครั้ง มันทำให้มองเห็นสิ่งสำคัญในช่วงเวลาในอดีต สิ่งที่ข้าพเจ้าหลงลืมหรือไม่ได้ถูกใช้งานเหมือนเมื่อก่อน คุณค่าจะหายไป การที่นำเสื้อผ้ามาทำงานเป็นการลดประมาณเสื้อผ้าที่ในห้องมาทำงาน เป็นการสร้างความหมายให้กับเสื้อผ้าขึ้นในรูปแบบใหม่ เป็นการใช้เวลาปัจจุบันอยู่กับอดีต และสร้างความรู้สึกที่มีต่อความทรงจำ

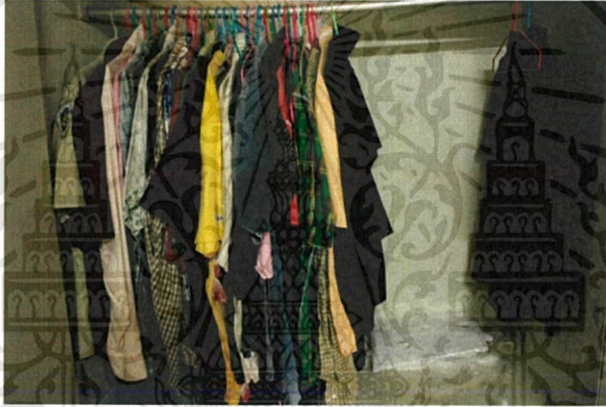

ภาพประกอบที่ 1 : ห้องนอนของข้าพเจ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 2 : ตู้เสื้อผ้าในห้องที่บ้าน

ภาพประกอบที่ 3 : เสื้อของคนในครอบครัว

ภาพประกอบที่ 4 : ชั้นวางเสื้อผ้า และเสื่อน้ำมัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 5 : เสื้อผ้าที่อยู่ในห้องเสื้อผ้า

ภาพประกอบที่ 6 : เสื้อผ้าที่ไม่ใช้แล้ว

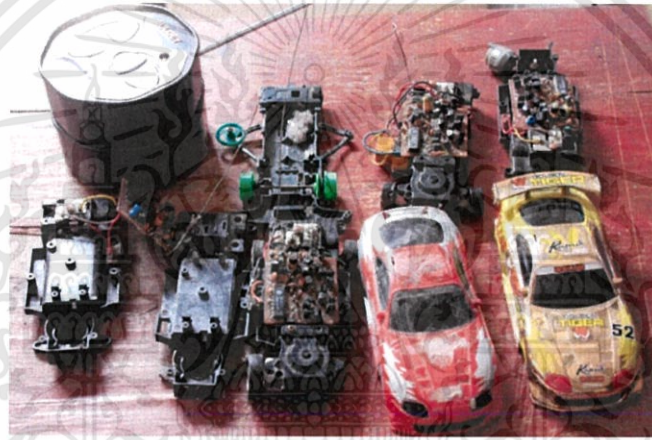

ภาพประกอบที่ 7 : หมอนที่ใช้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

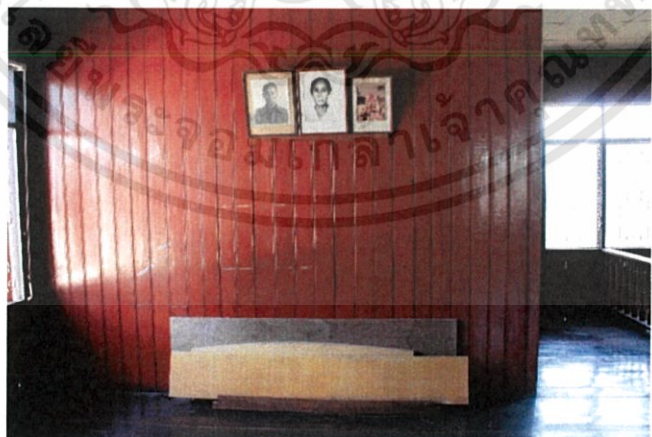
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 8 : โต๊ะที่เคยใช้เล่นรถกระป๋องกับพี่ชาย

ภาพประกอบที่ 9 : รถกระป๋อง

ภาพประกอบที่ 10 : ชั้นส่วนของเตียงนอนเก่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 11 : ที่นอน

ภาพประกอบที่ 12 : ตู้โชว์ และที่นั่งเล่นของครอบครัว

ภาพประกอบที่ 13 : ตู้โชว์ และรูปถ่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการที่เก็บข้อมูลเป็นภาพ และการสำรวจพื้นที่ ห้องภายในที่บ้าน และหอที่กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้พบเห็นวัตถุจำนวนหนึ่งที่ใช้ส่วนตัว วัตถุเป็นเสมือนสิ่งของในอดีต และเป็นภาพแทนของพื้นที่ ข้าพเจ้ากลับได้มองเห็นสิ่งที่ผ่านมาในอดีตเป็นการบันทึกเหตุการณ์ในชีวิต ในพื้นที่อีกพื้นที่หนึ่ง และเป็นช่วงเวลาที่ต้องการค้นหา สิ่งของที่อยู่ในอดีตที่ และอยู่ใกล้ตัวเอง การค้นหาอดีตนั้น เป็นการนำเสนอเรื่องราวส่วนตัวของข้าพเจ้าที่ต้องการ จะบันทึกช่วงเวลาปัจจุบันที่สัมพันธ์กับอดีต จึงเกิดเป็นความทรงจำที่มีต่อสถานที่ วัตถุ บริบทในอดีต ถูกบันทึกในความทรงจำ สร้างความสัมพันธ์กับประสบการณ์การรับรู้ปัจจุบันกับอดีต ถ้าพูดถึงเรื่องความทรงจำ จะสามารถรับรู้ผ่านเวลาโดยมีเหตุการณ์เข้ามาเป็นตัวร่วมด้วย การสร้างความสัมพันธ์วัตถุในพื้นที่และบริบทใหม่

ศิลปะคือประสบการณ์ (Art as Experience)

จอห์น คิวอี้ นักปรัชญาชาวอเมริกัน มีความเห็นว่าศิลปะคือประสบการณ์ ประสบการณ์คือการมีชีวิตสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทำให้เรามีความคิด และอารมณ์ซึ่งเป็นประสบการณ์ เรามีประสบการณ์มากมายในชีวิตประจำวัน แต่เป็นประสบการณ์ธรรมดา ไม่เป็นแก่นสาร เราลืมนั่งง่าย แต่บางครั้งเรามีประสบการณ์ที่สำคัญน่าพอใจเป็นพิเศษ เราจะจำประสบการณ์นั้น ได้ฝังใจ แบบนี้เรียกว่าประสบการณ์แท้ ประสบการณ์แท้มีระเบียบ มีเอกภาพ ทุกส่วนทุกตอนมีความหมายมีความสำคัญ มีอารมณ์ที่เด่นชัด มีโครงสร้างตลอดทั่วประสบการณ์นั้น เช่น ความกดดัน ความอ่อนหวานนุ่มนวล และความกลัว เป็นต้น

ประสบการณ์ของศิลปินมักน่าสนใจเป็นพิเศษ เขาสัมผัสชีวิต และเหตุการณ์ด้วยความนำ ตื่นเต้นเห็นเป็นเรื่องสำคัญ จึงสามารถสื่อประสบการณ์นั้นกับผู้อื่นได้ เขาได้รับมาจากสิ่งแวดล้อม แล้วถ่ายทอดเป็นประสบการณ์ทางสุนทรียภาพแก่ผู้อื่นด้วยงานศิลปะ ศิลปะเป็นประสบการณ์พิเศษที่มีพื้นฐานจากชีวิตธรรมดาทั่วไป ศิลปินที่มีประสบการณ์แท้ในชีวิตมาก จะทำงานศิลปะได้ดี ผู้ดูที่มีประสบการณ์ในชีวิตมาก ก็รับสัมผัสศิลปะได้มาก และลึกซึ้ง จุดมุ่งหมายของศิลปะในทัศนะของจอห์น คิวอี้ ก็คือการให้ประสบการณ์ทางสุนทรียภาพแก่ผู้ดู

วัสดุสำเร็จรูป (Ready made)

กล่าวถึงวัสดุต่างๆหรือเศษชิ้นส่วนของวัสดุสำเร็จรูป (Ready made) กับพวกวัสดุเก็บตก หรือวัสดุพานพบ หรือวัสดุทอดทิ้ง (Object trope หรือ Found object) มีคุณลักษณะ และคุณสมบัติเฉพาะมีความหมายในตัวมันเอง หากเมื่อวัสดุนั้นปรากฏอยู่ในผลงานศิลปะ สิ่งสิ่งนั้นย่อมมีคุณค่า มีความหมาย ใหม่ขึ้นมาตามวัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปะในแต่ละคน การนำเอาเศษชิ้นส่วนของวัสดุสำเร็จรูป (Ready made) กับพวกวัสดุเก็บตกหรือวัสดุพานพบ หรือวัสดุ

ทอดทิ้ง (Object trope หรือ Found object) มาใช้ในงานนั้นหลายคนอาจแย้งว่าไม่ใช่วิธีการใหม่และความคิดใหม่ หากมีมาใช้แต่โบราณกาล ใช้กันทั่วไปอย่างสามัญธรรมดา ข้อแย้งนี้เป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้แต่หากพิจารณาให้ลึกลงไปอีก

ความหมายของคำว่า “วัตถุ” (Object) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานกล่าวไว้คือ วัตถุที่นำมาใช้ เช่น วัสดุก่อสร้าง ของใช้ที่มีอายุการใช้ในระยะเวลาสั้นๆ เช่น กระดาษ ดินสอ ซึ่งต่างกับคำว่า “วัสดุ” (Material) ที่มีความหมายคือ สิ่งของ ทั้งสองคำนี้ มีความหมายที่ใกล้เคียงกัน และบางครั้งก็อาจหมายถึงสิ่งๆเดียวกัน หรือเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งเราอาจจะใช้คำว่า “วัสดุ” และ “Object” แทนความหมายถึงสิ่งของต่างๆทั้งวัสดุ และวัตถุที่นำมาใช้ในการสร้างผลงานศิลปะ

ลัทธิหลังสมัยใหม่หรือโพสต์โมเดิร์นนิสม์ (Postmodernism)

“โพสต์ โมเดิร์น” “หลังสมัยใหม่” ในภาษาอังกฤษคือ post-modern หรือบ้างก็เขียนว่า postmodern หรือ ลัทธิหลังสมัยใหม่ (Postmodernism, โพสต์โมเดิร์นนิสม์) เป็นที่เข้าใจกันว่าคำว่า โพสต์โมเดิร์นนิสม์ ปรากฏขึ้นครั้งแรกในงานเขียนชื่อ “อาร์คิเทคเจอร์ แอนด์ เดอะ สปิริต ออฟ แมน” (Architecture and the Spirit of Man) ของ โจเซฟ ฮัดนอท (Joseph Hudnot) ในปี 1949 ต่อมาอีก 20 ปีให้หลัง ชาร์ลส์ เจนส์ (Charles Jencks) ช่วยทำให้แพร่หลายออกไป จนกระทั่งในปลายคริสต์ทศวรรษ 1970 นักวิจารณ์ศิลปะเริ่มใช้คำนี้บ่อยขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นปกติ ในตอนนั้นคำว่า โพสต์โมเดิร์น ยังคลุมเครืออยู่มาก แต่โดยมากแล้วบ่งบอกถึงการต่อต้านลัทธิสมัยใหม่ (โมเดิร์นนิสม์) นักทฤษฎีทั้งหลายเชื่อว่าการเปลี่ยนจากลัทธิสมัยใหม่ไปสู่ หลังสมัยใหม่ นั้นบ่งบอกถึง “ลำนึก” ที่ตอบรับกับการเปลี่ยนแปลงในสังคม และระเบียบใหม่ทางเศรษฐกิจ บริษัทข้ามชาติขนาดมหึมาได้ก้าวเข้ามาควบคุมวิถีชีวิตด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และสื่อมหาชนที่ทรงพลัง ซึ่งได้เข้ามาทำให้เขตแดนของประเทศชาติหมดความหมาย (ในแง่ของการถ่ายเททางข่าวสารข้อมูล อิทธิพลทางศิลปะ และวัฒนธรรม) ตัวอย่างเช่น ภาพงานศิลปะในนิตยสารศิลปะที่สามารถเข้าถึงคนดูคนอ่านในระดับนานาชาติได้อย่างรวดเร็ว

ความคิดเกี่ยวกับลัทธิ “สมัยใหม่” ต้องการขับเคลื่อนสังคมให้ก้าวไปสู่ความเป็นสังคมยุคอุตสาหกรรม แต่ “หลังสมัยใหม่” มีความปรารถนาที่จะก้าวไปสู่ยุคอิเล็กทรอนิกส์ มากกว่าหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การทำงานศิลปะสมัยใหม่และทฤษฎีศิลปะต้องอยู่ในกฎเกณฑ์มากขึ้น มีกรอบที่ชัดเจน และแคบลงเกือบจะเหลือแค่ “ศิลปะกระแสหลัก” ที่เป็นแนวนามธรรมกระแสดียวจากแนวคิด และรูปแบบของศิลปะลัทธิ มินิมอลลิสม์ (Minimalism) ที่ทำให้ศิลปินในช่วงนั้นกลับไปสู่ความเรียบง่ายอย่างถึงที่สุด จนเปรียบได้ว่ากลับไปทีเลขศูนย์เลขทีเดียว รูปทรงในศิลปะถูกลดทอนจนเปลือยเปล่าแทบจะไม่มีอะไรให้ดู การมองโลกในแง่ดี และความคิดในเชิงอุดมคติแบบลัทธิสมัยใหม่ต้องหลีกทางให้แก่ความรู้สึกที่ความหยาบกร้านของลัทธิ หลังสมัยใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศิลปะแบบหลังสมัยใหม่ เติบโตขึ้นจาก พ็อป อาร์ต (Pop Art), คอนเซ็ปชวล อาร์ต (Conceptual Art) และ เฟมินิสต์ อาร์ต (Feminist art) อันเป็นนวัตกรรมของศิลปินในยุคคริสต์ทศวรรษ 1960 และ 1970 โดยแท้พวก หลังสมัยใหม่ ได้ทำการรื้อฟื้นรูปแบบ ประเด็นสาระ หรือ เนื้อหาหลายอย่างที่พวกสมัยใหม่เคยดูหมิ่น และรังเกียจที่จะเข้าไปเกี่ยวข้อง ด้วยกระแสทริหลังสมัยใหม่ทำให้ศิลปะในแนวคิดนี้หันกลับไปหาแนวทางดั้งเดิมบางอย่างที่พวกสมัยใหม่ (ที่ทำงานแนวนามธรรม) ปฏิเสธไม่ยอมทำ เช่น การกลับไปเขียนรูปทิวทัศน์ และรูปเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และพวก หลังสมัยใหม่ ยังทำทลายการบูชาความเป็นต้นฉบับ ความเป็นตัวของตัวเองที่ไม่เหมือนใครของพวกสมัยใหม่ ด้วยการใช่วิธีการที่เรียกว่า “หยิบยืมมาใช้” (Appropriation, แอ็บโพรพริเอชัน) มาลดทอนเอาสัญลักษณ์ต่างๆ จากสื่อ และประวัติศาสตร์ศิลป์ มานำเสนอใหม่ในบริบทที่เปลี่ยนไปบ้าง ในเชิงวิพากษ์วิจารณ์บ้าง เสียดสีบ้าง ในแวดวงทฤษฎีเกี่ยวกับศิลปะ “หลังสมัยใหม่” ได้ยกเลิกการแบ่งแยกศาสตร์ต่างๆ เช่น การแบ่งศิลปะวิจารณ์ สังคมวิทยา มานุษยวิทยา และ สื่อสารมวลชนออกจากกัน โดยการนำเอาศาสตร์เหล่านั้นมาผสมรวมกัน แล้วนำเสนอเป็นทฤษฎีหลังสมัยใหม่ เช่นงานทางความคิดของ มิเชล ฟูโก (Michel Foucault) ฌอง โบดริยาร์ด (Jean Baudrillard) และ เฟรดริก เจมสัน (Fredric Jameson) ปรากฏการณ์อย่างหนึ่งในกระแสศิลปะแบบ หลังสมัยใหม่ ในตะวันตกอย่างหนึ่งที่น่าสนใจคือ นิทรรศการศิลปะกรรมย้อนหลัง สำหรับศิลปินที่ดั่งตั้งแต่อายุ 30 กว่าๆ ทำให้เกิดแรงกดดันต่อศิลปินในการที่จะต้องประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุยังน้อย ในหลายกรณีได้ทำให้เกิดการประนีประนอมระหว่าง “ประสบความสำเร็จในอาชีพศิลปิน” กับ “อุดมการณ์ทางศิลปะ” ซึ่งปัญหาเหล่านี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับศิลปินในลัทธิสมัยใหม่

คอนเซ็ปชวล อาร์ตหรือมโนทัศน์ศิลป์ (Conceptual Art)

การทดลองทำงานศิลปะแนวคอนเซ็ปชวล อาร์ต เริ่มต้นขึ้นปลายทศวรรษ 1960 วงการศิลปะตะวันตกก็คึกคักเต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ และในช่วงนี้เองที่เกิดกระแสศิลปะที่สำคัญอีกกระแสหนึ่งในคริสต์ศตวรรษที่ 20 คอนเซ็ปชวล อาร์ต (Conceptual Art) คือชื่อที่ได้จากข้อเขียนอันโด่งดัง พารากราฟส์ ออน คอนเซ็ปชวล อาร์ต (Paragraphs on Conceptual Art) ของ โซล เลวิตท์ (Sol LeWitt) ศิลปินคนสำคัญในกลุ่ม มินิมอลลิสม์ (Minimalism) ที่เขียนลงนิตยสาร อาร์ตฟอร์รัม เมื่อปี 1969 จะเน้นที่ความคิดมากกว่าตัววัตถุ และความสวยงามของมัน ในการทำงานของพวกเขา คอนเซ็ปชวล อาร์ต จะมีการใช่วิธีการแบบสัญวิทยา (Semiotics) ศิลปินนำเสนอเอกสารข้อมูลบันทึกข้อมูลทางความคิดของศิลปิน ในบางงานมีการใช้คำ ใช้ภาษาหรือตัวหนังสือต่างๆ เช่น การสร้างคำหรือข้อความบนผนังแกลเลอรี

ความหมายของคำว่าคอนเซ็ปชวล อาร์ต มีการเน้นถึงองค์ประกอบมุมมอง “ความคิด” ในงานศิลปะอย่างโจ่งแจ้ง เริ่มหันมาตีความถึงแก่นแท้ของศิลปะกันใหม่อีกครั้ง ได้กลายเป็น

คำอธิบายถึงศิลปะที่มีรูปแบบที่ไม่ใช่ทั้งจิตรกรรมหรือประติมากรรม เช่น งานที่ใช้สื่อการแสดงอย่าง เพอร์ฟอร์แมนซ์ (Performance) หรือ วิดีโอ อาร์ต (Video Art) หรืองานอย่างพวก เอิร์ธ อาร์ต (Earth Art) ที่คนดูได้แต่ดูข้อมูลภาพร่าง และภาพถ่ายที่ศิลปินบันทึกไว้ เพราะศิลปินแนวนี้มักจะทำผลงานขึ้นในป่าเขาและทะเล หากจะสืบย้อนกลับไปที่ต้นตอของศิลปะแนวนี้ ก็คงหนีไม่พ้นคนสำคัญของกลุ่ม ดาดา (Dada) นั่นคือ มาร์เซล ดูชองปี (Marcel Duchamp) ซึ่งเน้นที่ความคิดของศิลปินที่เข้าไปจัดการกับข้าวของ และวัสดุสำเร็จรูปต่างๆ และต่อมาก็เป็นกลุ่ม แอ็คชัน (Action) เช่นในงานของ อีฟ แคลง (Yves Klein) ที่เคยจัดให้ผู้หุญงเปลือยตัวเลอะสีแล้วมาเกลือกกลิ้งบนผืนผ้าใบและ ปิโอโร แมนโซนิ (Piero Manzoni) ที่เซ็นชื่อลงบนเรือนร่างของผู้หุญงเปลือยแล้วบอกว่านี่คือประติมากรรม ตัวอย่างเหล่านี้เป็นงานศิลปะที่ก่อให้เกิดคำถามว่า “งานศิลปะคืออะไร” ลงมาสู่ผลงานแนว คอนเซ็ปชวล กันบ้าง ในงานของ โรเบิร์ต มอร์ริส (Robert Morris) คนดูเห็นกล่องและได้ยินเสียงดังมาจากภายในกล่อง เป็นเสียงที่ศิลปินได้บันทึกไว้ขณะที่สร้างกล่องใบนั้นขึ้นมา หรืองานที่เป็นกล่องอีกใบ ฝากล่องมีตัวหนังสือบอกไว้ว่า “แขวนกุญแจทิ้งไว้บนตะขอในตู้” (Leave Key on Hook inside Cabinet) และฝากล่องที่วางนี้ก็ถูกล็อกไว้ด้วยกุญแจจริงๆ เสียด้วย

ผลงานของ โจเซฟ โคสุธ (Joseph Kosuth) มักจะเกี่ยวกับภาษา เช่นผลงานชื่อ ไทเทิลด์ (อาร์ต แอส ไอเดีย แอส ไอเดีย), (ไอเดีย) Titled (Art as Idea as Idea), (idea) เมื่อปี 1967 เป็นภาพขนาดเมตรคูณเมตร เป็นตัวอักษรสีขาวบนพื้นดำ แจกแจงที่มาของคำว่า “ไอเดีย” สำหรับ โคสุธ แล้วความหมายของศิลปะที่ถูกแสดงออกในภาษานั้น สำคัญกว่าที่มันจะปรากฏออกมาเป็นภาพหรือเป็นรูปธรรม ในผลงานชิ้นนี้เขาได้แสดงให้เห็นถึงปรัชญาของคอนเซ็ปชวล อาร์ต ที่ว่า “ศิลปะที่เป็นความคิดที่เป็นความคิด” สำหรับศิลปินบางคน “ศิลปะที่เป็นความคิด” ก็ยังเป็นภาพยังเป็นรูปธรรม แต่ โคสุธ ทำให้ “ศิลปะที่เป็นความคิด” ให้เป็น “ความคิด” จริงๆ เสียเลย การนำเสนอของเขามีทั้งปรากฏเป็นตัวอักษรเนียน แผ่นป้ายบิลบอร์ด และการลงโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์

อีกศิลปินที่ใช้ตัวหนังสือและตัวเลขในการนำเสนอความคิด ตั้งแต่ปี 1966 เป็นต้นมา อองคาวารา (On Kawara) ทำงานชุด จิตรกรรมวันที่ (Date Paintings) ฝาใบแบบที่ใช้สำหรับเขียนภาพถูกระบายพื้นหลังเป็นสีดำ ตัวอักษรและตัวเลขสีขาวที่บ่งบอกวันเดือนปี ทำขึ้นขึ้นละวัน วันเดือนปีที่ระบุในภาพคือเวลาจริงที่เขาทำงานชิ้น งานของ คาวารา ไม่ใช่เพียงแค่แสดงภาพว่าแต่ละวันมีความหมายว่าอย่างไรแต่เขาแสดงข้อมูลที่ย่นย่อเรื่องราวสารพัดสารเพของแต่ละวันให้เหลือแค่สัญลักษณ์จอห์น บัลเดสซารี (John Baldessari) เป็นศิลปินสำคัญในแนวนี้อีกคน บ่อยครั้งที่เขาทำงานด้วยภาพถ่ายเก่าที่เขาได้จากภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์เก่าๆ เขามักจะใช้ภาษาทางตัวอักษรและภาษาภาพในวัฒนธรรมป๊อป เพื่อตั้งคำถามว่าคำจำกัดความของศิลปะคืออะไร ในปี 1966 ฝาใบสำหรับเขียนภาพสีขาวว่างเปล่า มีเพียงตัวหนังสือที่ว่า “ทุกอย่างถูกชำระล้างออกไปจากจิตรกรรมชิ้นนี้ยกเว้นศิลปะ; ไม่มีความคิดอะไรในผลงานนี้” (Everything is purged from this

painting but art; no idea have entered this work) บัลเดสซารี เคยเป็นจิตรกร ก่อนที่จะหันหลังให้ การเขียนภาพแบบเดิมๆ เขาถึงกับทำพิธีเผาภาพเขียนที่เขาทำขึ้นระหว่างปี 1953-1966 ทิ้งเสียหมด เพื่อทำงาน คอนเซ็ปชวล อาร์ต อย่างจริงจัง

ศิลปินดังในแนวนี้อีกคน แดเนียล เบอเร็น (Daniel Buren) ที่โด่งดังในสไตล์การใช้ลายเส้น แถบขาวดำ (คล้ายลายผ้า) จนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของศิลปินคนนี้อย่างยิ่ง เป็นเรื่องที่ย้อนแย้ง ในตัวเองมาก เพราะมันขัดกับแนวความคิดในจุดเริ่มต้นของ เบอเร็น ที่ต้องการใช้ลายแถบขาวดำที่ ดูเป็นกลางๆ ธรรมดาๆ เพื่อปฏิเสธ และเหยียดหยัน “รูปแบบเฉพาะตัว” ของศิลปะและศิลปิน เบอเร็น ใช้ลายแถบขาวดำนี้ในรูปแบบการนำเสนอต่างๆ เช่น ทำเป็นป้ายบิลบอร์ด ทำเป็นธงติดเป็นริ้ว ทำ เป็นแผ่นฉากต่อประกอบเข้ากับสถาปัตยกรรม

การที่ คอนเซ็ปชวล อาร์ต เน้นที่ความคิดของศิลปิน ทำให้กิจกรรมหรือความคิดต่างๆ มีความเป็นไปได้ที่จะเป็นศิลปะ โดยไม่จะเป็นที่จะต้องแปรความคิดนั้น ออกมาเป็นภาพแบบ จิตรกรรมหรือประติมากรรม งานศิลปะร่วมสมัยในปัจจุบันจึงเปิดออกกว้างมาก มีการแข่งขัน ทำงานออกไต่เต้ากันแปลกๆ ใหม่ๆ จนชาวบ้านตามไม่ทัน ได้แต่สงสัยว่านี่ก็เป็นศิลปะได้ด้วยหรือ การละทิ้งศิลปะวัตถุ (ประติมากรรม และภาพเขียน) ทำให้เกิดข้อขัดแย้งระหว่างศิลปิน คนดู และนัก วิจัย นักวิจารณ์อย่าง โรเบิร์ต ฮิวส์ (Robert Hughes นักเขียนจากนิตยสาร ไทม์) และ ฮิลตัน ครา เมอร์ (Hilton Kramer นักเขียนจากหนังสือ นิวยอร์ก ไทม์) กล่าวว่าเมื่อพวกเขาดูงาน คอนเซ็ปชวล อาร์ต พวกเขาเห็นจักรพรรดิที่ปราศจากเสื้อผ้าอาภรณ์

แม้ว่าศิลปะตะวันตกในช่วงปลายคริสต์ทศวรรษ 1970 จะมีการฟื้นฟูจิตรกรรมและ ประติมากรรม ที่ดูเหมือนว่าจะต่างไปจาก คอนเซ็ปชวล อาร์ต แต่แท้ที่จริงแล้วมีการซึมซับกันมา ทั้งวิธีการเล่าเรื่อง ทั้งในเรื่องการเมือง และภาพลักษณ์จากประวัติศาสตร์ศิลปะและวัฒนธรรมที่พอ คำว่า นิโอ-คอนเซ็ปชวลลิสต์ (Neo-Conceptualist, คอนเซ็ปชวลใหม่) มักจะถูกใช้เพื่อโยงเข้ากับ งานแนว อินสตอลเลชัน (Installation) และงานที่ไม่เป็นแบบจารีตเก่า

ศิลปิน: มารินา อบราโมวิก (Marina Abramovic, 1946-), จีโวานนี อันเซลโม (Giovanni Anselmo, 1934-), แอนท์ ฟาร์ม (Ant Farm), อาร์ต แอนด์ แลแวง (Art & Language), จอห์น บัล เดสซารี (John Baldessari, 1931-), โรเบิร์ต บาร์รี่ (Robert Barry), เลียน แบ็กซ์เตอร์ (Lain Baxter), โจเซฟ บอยส์ (Joseph Beuys, 1921-1986), เมล บอชเนอร์ (Mel Bochner), แดเนียล เบอเร็น (Daniel Buren, 1938-), วิคเตอร์ เบอร์กิน (Victor Burgin), เจมส์ ลี ไบอาร์ส (James Lee Byars, 1932-1997), จอห์น เคจ (John Cage), หลุยส์ คัมนิทเซอร์ (Luis Camnitzer), เจมส์ โคลแมน (James Coleman), ฮานะ ดาร์บาวะ (Hanne Darbaven, 1941-), แจน ดิบเบตส์ (Jan Dibbets, 1941-), เทอร์รี่ ฟอกซ์ (Terry Fox), แฮมิช ฟูลตัน (Hamish Fulton, 1946-), ฮันส์ แฮคเค (Hans Haacke), โฮเวิร์ด ฟลายด์ (Howard Fried), เจเนอรัล ไอเดีย (General Idea), แดน เกรแฮม (Dan Graham, 1942-), ดักลาส ฮู

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เบลอร์ (Douglas Heubler), เดวิด ไอร์แลนด์ (David Ireland), อัลัน คาโพรว (Allan Kaprow, 1927-), ออง คาวารา (On Kawara, 1933-), พอล คอส (Paul Kos), โจเซฟ โคสุธ (Joseph Kosuth, 1945-), ริชาร์ด คริสเช (Richard Kriesche), ซูซาน ลาคี (Suzanne Lacy), แบร์รี เลอ วา (Barry Le Va, 1941-), เลส เลอวิน (Les Levine), ริชาร์ด ลอง (Richard Long, 1945-), ทอม มาริโอเน (Tom Marioni), จิม เมลเชิร์ต (Jim Melchert), อันโตนิโอ มิรัลดา (Antonio Miralda), โรเบิร์ต มอร์ริส (Robert Morris), อันโตนิโอ มุนตาเดส (Antonio Muntadas), บรูซ นาว์แมน (Bruce Nauman, 1941-), มอร์แกน โอฮารา (Morgan O'Hara), เดนนิส โอเพนไฮม์ (Dennis Oppenheim), ไมค์ พาร์ร (Mike Parr), เอเดรียน ไพเพอร์ (Adrian Piper), เดียร์เตอร์ รอท (Dieter Roth, 1930-1998), อัลเลน รุปเปอร์สเบิร์ก (Allen Ruppersberg), บอนนี เชิร์ก (Bonnie Sherk), ไมเคิล สโนว์ (Michael Snow, 1929-), อิมแมนท์ ทิลเลอร์ (Imants Tillers), ริชาร์ด ทัทเทิล (Richard Tuttle), เบร์นาร์ เวนีท (Bernar Venet, 1941-), ลอว์เรนซ์ ไวเนอร์ (Lawrence Weiner, 1940-), ทาร์ซุเอ ยามาโนโตะ (Tarsua Yamanoto)

สื่อผสม (Mixed Media)

ปัจจุบันนี้ คำว่า "การทำความเข้าใจกับความหมายของศิลปะในแนวนี้ จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ในพจนานุกรมภาษาอังกฤษคำจำกัดความของคำว่า "Media" ในแง่ของศิลปะซึ่งสามารถจำแนกได้เป็นสองความหมาย คือ วัสดุที่ใช้เป็นสื่อในการแสดงออกในงานศิลปะ และกรรมวิธีหรือวิธีการในการสร้างสรรค์ ดังนั้น ความหมายของคำว่า "Mixed Media" ในงานศิลปะนั้น คือ การใช้วัสดุหลากหลายชนิดมาผสมกัน หรือการใช้กรรมวิธีหรือวิธีการในการสร้างสรรค์ในลักษณะผสม เช่น กรรมวิธีของจิตรกรรมผสมผสานกับกรรมวิธีทางประติมากรรม เป็นต้นอันที่จริงแล้ว หากเราได้ศึกษาวิวัฒนาการของความคิด รูปแบบ และเทคนิควิธีการต่างๆ ในงานศิลปะนับตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน จะพบว่า "Mixed Media" มิใช่เป็นของใหม่แต่ประการใดการใช้ "Mixed Media" ในงานศิลปะนั้นมีมาช้านานแล้ว ศิลปินในกลุ่ม ดาดา เช่น มาแซล ดูชองป์ (Marcel Duchamp) นำวัสดุเหลือใช้ (Found Object) หรือวัสดุสำเร็จรูป (Readymade Object) เช่น วงล้อรถจักรยานมาตรึงอยู่กับส่วนบนของเก้าอี้นั่งทรงสูง เพื่อสื่อความหมายถึงการสูญเสียซึ่งอิสรภาพ อันเป็นความคิดที่เสียดสีประชดประชันการเมือง และสงครามคริสต์ (Christo) ศิลปินเชื้อชาติบัลแกเรียน นำผ้าใบมาชุบสีให้แลดูเก่าคร่ำคร่าแล้วนำมาห่อหุ้มขวด ซึ่งมีรูปทรง และขนาดแตกต่างกัน และใช้เชือกมัดโดยรอบขวดเหล่านั้น แล้วผูกเป็นปมอีกทีหนึ่ง ศิลปินผู้นี้ต้องการแปรสภาพของวัตถุที่เราคุ้นเคยให้เป็นวัตถุที่อยู่ในอีกสภาพหนึ่ง และมีความหมายแตกต่างไปจากเดิม ศิลปินร่วมสมัยบางท่านได้รับความบันดาลใจในการใช้วัสดุผสมจากศิลปะของอนารยะชน แต่จุดมุ่งหมายในการแสดงออกอาจจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

2.2 อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน

Josep Kosuth (โจเซฟ โคซูธ)

ผลงานช่วงแรกๆ ของโคซูธ นับเป็นตัวอย่างชั้นยอดของการทำงานศิลปะคอนเซ็ปชวลที่เกิดขึ้นในช่วงทศวรรษ 1960 ในขณะที่เดียวกันผลงานของโคซูธ ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงเช่นเดียวกัน ตั้งแต่ปี 1965 โคซูธ มองศิลปะในมุมที่เปลี่ยนไปหลักสุนทรียศาสตร์ และผลงานศิลปะถูกแยกออกจากกันอย่างสิ้นเชิง สำหรับโคซูธ หนึ่งทีของศิลปะคือการตั้งคำถามถึงสาระในตัวของมันเองผ่านการวิเคราะห์อย่างจริงจังเพื่อนำไปสู่คำตอบว่า ศิลปะคืออะไรกันแน่ ผลงานศิลปะของโคซูธ จึงเป็นการแสดงออกทางความคิด และการวิเคราะห์ โครงสร้างของผลงานศิลปะไม่ควรนำข้อเท็จจริงอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกเหนือบริบทของศิลปะมาใช้ได้

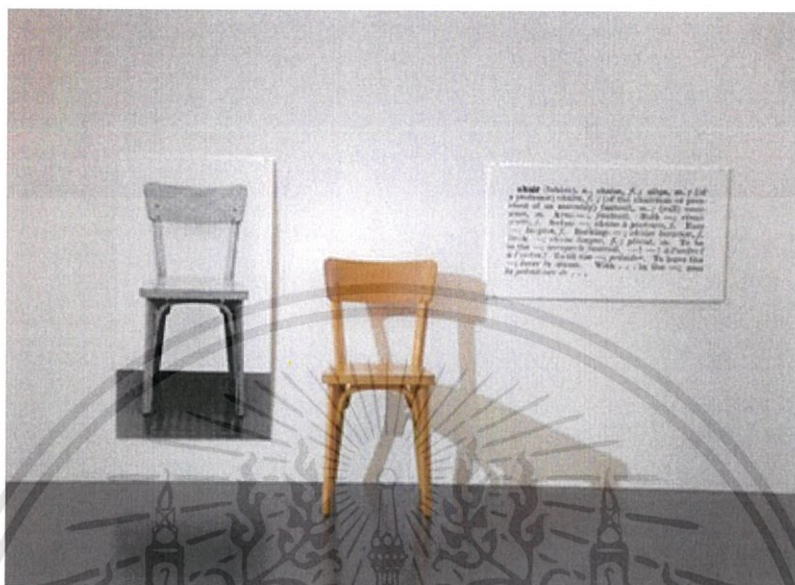
ในปี 1965 ผลงานชิ้นแรกของโคซูธชื่อ เก้าอี้หนึ่ง และสามตัว นำเสนอโดยใช้ทั้งวัตถุจริง ภาพถ่ายและถ้อยคำรวมกัน ในเวลาเดียวกันโคซูธสร้างผลงานจากหลอดน็อนขึ้นมาด้วย นั่นคือผลงานในชื่อว่า ประโยคสี่สี่ ซึ่งนำเสนอในรูปแบบของถ้อยคำ หลังจากนั้นไม่มากนักโคซูธเพิ่มความเป็นนามธรรมลงไปในผลงานมากขึ้น กล่าวคือในปี 1966 โคซูธสร้างผลงานชุด การสืบสวนครั้งแรก โดยศิลปะนำความหมายของคำศัพท์ในพจนานุกรมอาทิเช่นคำว่า “ความหมาย” หรือ “ว่างเปล่า” มาขยายใหญ่ลงบนกระดาษอัดรูป ผลงานทั้งหมดนี้ได้รับการตั้งชื่อว่า ศิลปะคือความคิด เป็นความคิด นอกจากโคซูธต้องการย้ำให้เห็นถึงความฟุ่มเฟือยในงานศิลปะแล้ว ศิลปินยังต้องการสื่อให้เห็นศิลปะไม่จำเป็นต้องเกิดจากภาพ ทว่าความคิดที่ถ่ายทอดออกมาต่างหากคือสิ่งที่เรียกว่าศิลปะ ภาพต่างๆ ถูกลดทอนให้เหลือเพียงถ้อยคำซึ่งไม่สอดคล้องกับหลักการทางสุนทรียศาสตร์ใดใดทั้งสิ้น

โคซูธต้องการหลีกเลี่ยงการตีความผลงานของเขาในฐานะของภาพหรือผลงานศิลปะ ดังนั้นในผลงานที่ชื่อ การสืบสวนครั้งที่สอง ที่เกิดขึ้นระหว่างปี 1968 และ 1969 ศิลปินจึงนำเสนอผลงานต่างๆ ผ่านการตีพิมพ์หมวดหมู่ต่างๆ จากคำที่มีความหมายเหมือนกันลงในนิตยสารและสื่ออื่นๆ โดยไม่เปิดเผยตัวตน ถึงแม้การนำเสนอเช่นนี้จะหลุดออกจากบริบททางศิลปะโดยสิ้นเชิง ทว่าโคซูธกลับมองผลงานเหล่านี้ในฐานะ “การแสดงความคิดต่อศิลปะ”

ในปี 1969 โคซูธตีพิมพ์บทความเรื่อง “ศิลปะตามหลังปรัชญา” ลงในนิตยสารชื่อ “สตูดิโอ อินเตอร์เนชันแนล” ซึ่งพูดถึงพื้นฐานทางปรัชญาต่างๆ ที่ปรากฏในผลงานของเขาทำขึ้นแตกต่างจากการนำเสนอผลงานศิลปะแบบคอนเซ็ปชวลอาร์ตในแบบอื่นๆ ในความคิดของโคซูธ “ศิลปะทางความคิดขนานแท้” จะต้องละทิ้งสื่อ และเทคนิคแบบดั้งเดิมอย่างสิ้นเชิง ทว่าต้องมีรูปแบบการนำเสนอถึงแนวความคิดเท่านั้น

ประโยคหนึ่งในบทความเรื่อง “ศิลปะตามหลังปรัชญา” สท้อนให้เห็นทัศนคติของโคซูธอย่างชัดเจน กล่าวคือ “ความหมายอัน แท้จริงที่สุดของ คอนเซ็ปชวล คือการไล่ตามถึงพื้นฐานทาง

ความคิดของศิลปะ ว่ามีความหมายว่าอย่างไรนั่นเอง” หลังจากปี1970 โคซุรชขยายเนื้อหาในการทำงานให้กว้างขึ้นโดยตั้งคำถามในเรื่องต่างๆ อาทิ ปรัชญา วรรณคดี จิตวิเคราะห์ เป็นต้น

ภาพประกอบที่ 14 : One and Three Chairs

Wood folding chair, mounted photograph of a chair, and mounted photographic enlargement of the dictionary definition of "chair"

ภาพประกอบที่ 15 : One and three tables

wooden table, gelatin silver photograph, and photostat mounted on foamcore

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Lee kit (ลี กิต)

Lee Kit (เกิด 1978) Lee Kit เกิดในฮ่องกง และจบการศึกษาปริญญาตรีใน สาขา ศิลปกรรมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยจีน แห่งฮ่องกง เป็นศิลปินร่วมสมัยที่ปัจจุบันอาศัย และทำงานใน ฮ่องกงและไทเป การปฏิบัติศิลปะครอบคลุมหลากหลายของสื่อรวมทั้งภาพวาด, ภาพวาด, วิดีโอและการ ติดตั้ง เป็นที่รู้จักกันดีที่สุดสำหรับการทำงานของเขา ด้วยผ้ามีอวาดผลงานของลีมักจะมุ่งเน้นไปที่ วัตถุประจำวัน และสำเร็จรูปที่อยู่ในพิธีกรรมประจำวันธรรมดา

ในปี 2003 จากนั้นเขาก็ เดินทางไปเรียนโปรแกรม MFA ที่มหาวิทยาลัยจีนแห่ง ฮ่องกง ใน 2006-2008 ในระหว่างการศึกษ ของเขาที่มหาวิทยาลัยจีนแห่ง ฮ่องกง ลี กิต ได้มีการแสดง นิทรรศการเดี่ยว ' จิตรกรรม ใน Fo Tan แม้จะมีการทำงานในหลาย สื่อ-ภาพวาด, วิดีโอ , รูปปั้น , การติดตั้งและ การทำงานเหมือนสถานการณ์ทางสังคม ผลงานของเขาเป็นที่รู้จักอย่างมาก ลี กิต มักจะใช้สีพาสเทลอ่อน และสะท้อนให้เห็นถึงแง่มุม ของชีวิตประจำวัน เขาได้รับรางวัลศิลปะฟิวเจอร์สในฮ่องกง ศิลปะในปี 2012. ลี กิต ได้รับเลือกให้เป็นศิลปินตัวแทนการมีส่วนร่วมของฮ่องกง ที่เวนิซ Venice Biennale, 55 นิทรรศการศิลปะนานาชาติในปี 2013

เขาเป็นที่รู้จัก ดีที่สุดของ ผ้า มีอวาด ของเขากับ งานดังกล่าว as Sunday afternoon: Picnic with friends and hand-painted cloth at Yung Shu O, Sai Kung (2003) Hand-painted หน้าต่าง ที่ใช้ ในการทำความสะอาด (2008) ล่าสุด ภาพวาดของเขาใช้กระดาษแข็ง และวัตถุสำเร็จรูป วัตถุอื่น ๆ จาก สตูดิโอของเขาและ ยังคิดวิธีการในการติดตั้งผลงานของเขา ซึ่งโต๊ะทำงานของเขาได้ มีรอยขีด ข่วน หลุมเข้าไป ปราบกฏอยู่ในการติดตั้ง และเกาพื้นผิวโต๊ะ (2006-2010) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง ของ "Ungovernables" (พิพิธภัณฑน์ ใหม่ , นิวยอร์ก, 2012) . ลี กิต มีความคิดกับผลิตภัณฑ์ ดูแลผิว โลโก้ และแบรนด์ เหล่านี้ เป็นจุดเด่น ในหลายๆภาพวาดกระดาษแข็ง ของเขา เช่น คริมินีเวีย

ภาพประกอบที่ 16 : 'Men look good here, with their suits on. It befits them.'

2008-2012 Acrylic on fabric, sewing Dimensions variable Courtesy of the Artist and ShugoArts

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 17 : 'Every breath you take. 2012-2013

Installation view. Courtesy of the artist, Aike Dellarco and Minsheng Art Museum

ภาพประกอบที่ 18 : Scratching the table surface and something more 2006-2012

Installation view Courtesy of the artist, Lombard Freid Projects and Vitamin Creative Space

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 แนวความคิดสร้างสรรค์

จากการที่ข้าพเจ้าเป็นคนต่างจังหวัดที่เข้ามาศึกษาในจังหวัดกรุงเทพฯ การปรับเปลี่ยนภูมิ
 ถิ่นใหม่ ทำให้ต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมใหม่ และการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่อยู่ตลอดเวลา จึงมี
 ทัศนคติต่อพื้นที่ว่าเป็นสิ่งชั่วคราว แต่ในอีกมุมมองหนึ่งพื้นที่ก็ยังคงการที่จะมีความเป็นส่วนตัว
 สภาพแวดล้อมต่างจึงส่งผลให้รู้สึกถึงความย้อนแย้งของพื้นที่ และความเป็นส่วนตัว จึงเกิดการให้
 ความสำคัญกับวัตถุสิ่งของที่เป็นส่วนตัว

วัตถุเป็นเสมือนภาพแทนของพื้นที่ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต โดยใช้
 วัตถุเป็นสื่อกลางในการสร้างชุดความหมายในพื้นที่ และบริบทใหม่ ผ่านเรื่องราวความเป็นส่วนตัว
 ของข้าพเจ้า รวมไปถึงการตั้งกับความเป็นพื้นที่และบริบทต่างๆ สถานภาพความย้อนแย้ง และการ
 ทาบซ้อนของพื้นที่ปัจจุบันกับพื้นที่ในอดีตเกิดความรู้สึกทางความรู้สึก จึงทำให้พื้นที่ปัจจุบัน
 กับพื้นที่ในอดีตสร้างความสัมพันธ์กันเป็นภาพลักษณ์ใหม่ ในรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงวัตถุ
 หรือการผสมผสานสื่อเข้าหากันใหม่ เป็นการถ่ายทอดสถานะในลักษณะที่คลุมเครือ ซึ่งเป็น
 ความรู้สึกที่ข้าพเจ้ากำลังเผชิญ ณ ปัจจุบัน ความเป็นส่วนตัวจึงเกิดการให้นิยามใหม่ที่หลงเหลือไว้
 เพียงความรู้สึกที่มีต่อวัตถุและพื้นที่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการสร้างสรรค์

จากสภาวะของการเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาปัจจุบันกับอดีต การรับรู้ที่มีต่อวัตถุจึงถูกปรับเปลี่ยน วัตถุจึงเป็นเสมือนภาพแทนของพื้นที่ และช่วงเวลาในอดีต ในกระบวนการสร้างสรรค์ ข้าพเจ้ามีเจตนาที่จะปรับเปลี่ยนวัตถุให้ต่างไปจากเดิม จักถูกรื้อโครงสร้าง และสร้างสรรค์ใหม่ในรูปแบบของสัญลักษณ์ วัตถุที่ทำให้ระลึกถึงอดีต เพื่อให้สัมพันธ์กับแนวความคิด วัตถุยังคงหลงเหลือความเป็นวัตถุเดิมไว้ ผลงานชุดนี้จึงมุ่งที่จะนำเสนอวัตถุส่วนตัวในอดีตของข้าพเจ้า ที่นำมาจากบ้านของข้าพเจ้า

3.1 ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง

การสร้างภาพต้นแบบเกิดจากที่มาของกระบวนการทางความคิด และความสัมพันธ์ของวัตถุกับช่วงเวลา เกิดขึ้นจากประสบการณ์ส่วนตัวของข้าพเจ้าที่ถูกปรับเปลี่ยน อย่างเช่น สภาพแวดล้อม สถานที่ และบริบท การเผชิญหน้าในปัจจุบันในพื้นที่ใหม่ ช่วงเวลาใหม่ เหตุการณ์ใหม่ ข้าพเจ้าจะใช้ประสบการณ์ส่วนตัวในอดีตมามีส่วนร่วมด้วย

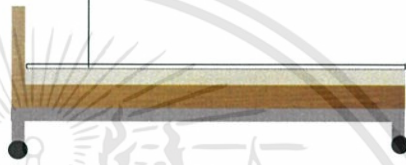
จึงเกิดทัศนคติว่า ปัจจุบันกับอดีตอาจจะอยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน ไม่สามารถแยกออกให้ชัดเจนได้ ในการเผชิญหน้า ข้าพเจ้าจึงสนใจในเรื่องของช่วงเวลาปัจจุบัน ในการที่จะสำรวจความคิดของข้าพเจ้า ช่วงเวลาแต่ละช่วงที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ข้าพเจ้าจะนำเสนอวัตถุในอดีตที่สามารถเชื่อมโยงมาจนถึงปัจจุบัน จากประสบการณ์ในวัยเด็ก ซึ่งเป็นความคิดที่เกิดจากความรู้สึกของข้าพเจ้าที่นึกถึงช่วงอดีต แต่ความรู้สึกดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อข้าพเจ้าได้หวนรำลึกถึงอดีต ข้าพเจ้าจึงได้นำเสนอแนวความคิดนี้ โดยใช้วัตถุที่นำมาจากบ้าน มาจัดการใหม่ หาความเป็นไปได้จากวัตถุในการสร้างสรรค์ ข้าพเจ้าร่างต้นแบบโดยการวาดเส้น และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการสร้างภาพร่าง โดยวัตถุดังกล่าวมาเป็นองค์ประกอบภายในผลงาน ในศิลปนิพนธ์ชุดนี้มีทั้งหมด 4 ชิ้นงาน รวมเป็น 1 ชุด ผ่านการนำเสนอในลักษณะสื่อผสม การผสมผสานของสื่อ เพื่อถ่ายทอดทัศนคติของตนเองผ่านกระบวนการทางศิลปะ ภายใต้ชุดความคิดที่ว่า “วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต” ของข้าพเจ้า

ภาพร่างชั้นที่ 1

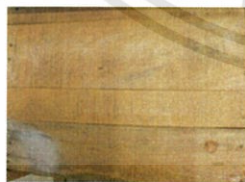

วัสดุที่ใช้ ตู้เสื้อผ้า,เบาะนอน,กระจก
ใช้วิธีการสร้างภาพ
ด้วยตาและสติ(ceilingบนเบาะนอน
และจัดวางกระจกบนเบาะ
ใช้รูปแบบการใช้กรอบรูป

ภาพประกอบที่ 19 : ภาพร่างชั้นที่ 1

ภาพร่างชั้นที่ 2

ภาพประกอบที่ 20 : ภาพร่างชั้นที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างขึ้นที่ 3

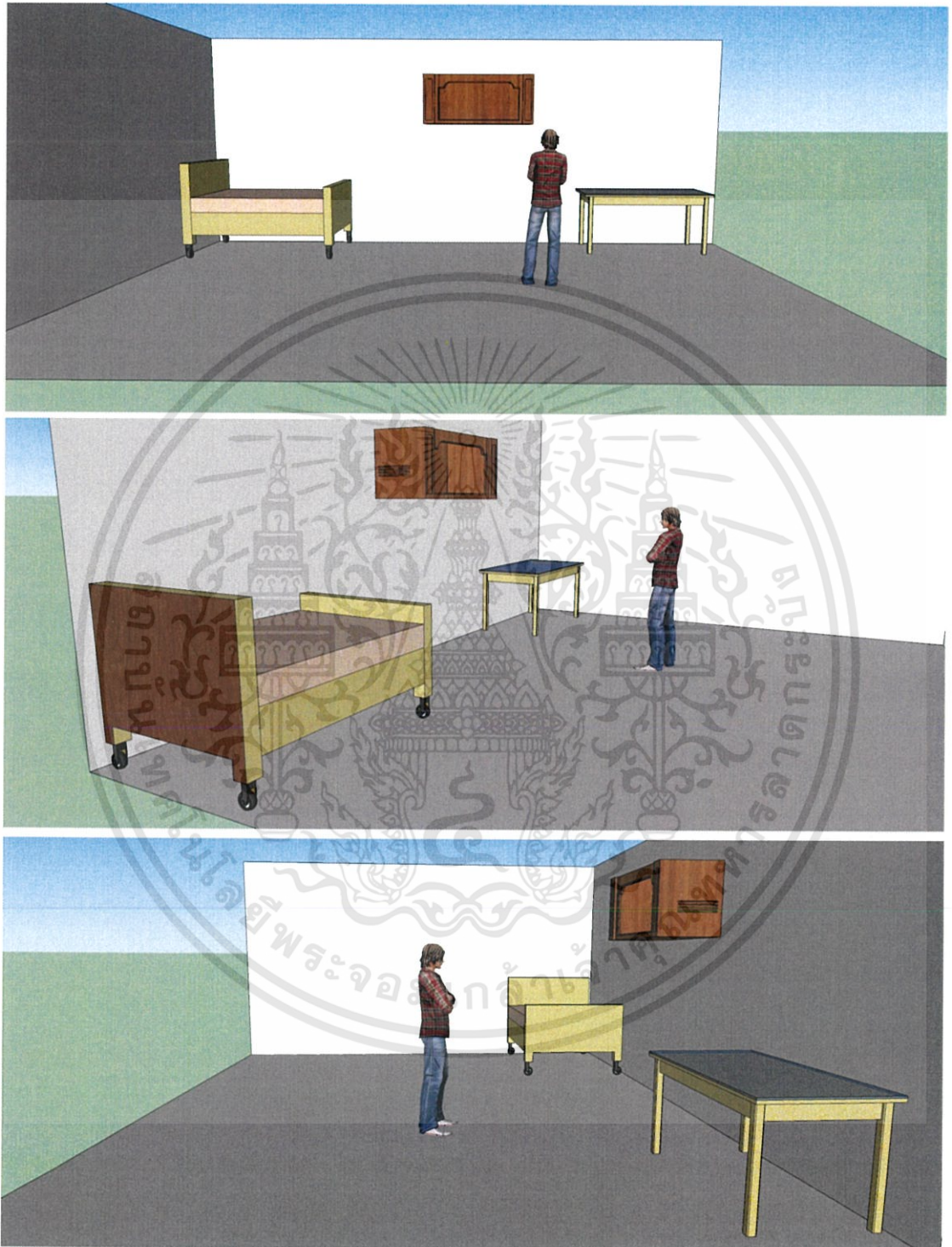

ภาพประกอบที่ 21 : ภาพร่างขึ้นที่ 3

ภาพร่างขึ้นที่ 1-3

ในภาพร่างขึ้นที่ 1-3 ข้าพเจ้าได้เลือกใช้วัตถุที่เป็นภาพแทนตัวของข้าพเจ้า เช่น เตียงนอน ตู้เสื้อผ้า โต๊ะหนังสือ การประกอบสร้างวัดดูนั้นจะถูกสร้างขึ้นในพื้นที่ และบริบทใหม่ ผสมผสานพื้นที่ส่วนตัวในอดีต และใช้เป็นข้อมูลในการสร้างภาพต้นแบบ เป็นเงื่อนไขในการสร้างวัตถุตัวงานจริง ประเด็นสื่อสารถึงการรับรู้ เช่นการมองภาพที่แสดงตัวเป็นพื้นที่ ทำให้การรับรู้ความจริงของภาพถูกปรับเปลี่ยน เพราะสิ่งที่ปรากฏขึ้นต่อหน้าย่อมเป็นการให้คุณค่ากับความจริง แต่ทัศนคติของข้าพเจ้า ภาพเป็นวัตถุที่ทำให้รับรู้ถึงอดีต เพราะฉะนั้นการทำหน้าที่ของภาพเป็นเพียงการเล่าเรื่องความจริง ณ เวลานั้น การรับรู้จริงจึงไม่ได้เป็นความจริงทั้งหมด แต่เป็นการหิบบ้างมวม บางตำแหน่ง ของภาพมาสร้างความเป็นจริงในรูปแบบใหม่

ภาพร่างการจัดวางผลงาน (Installation)

ภาพประกอบที่ 22 : ภาพร่างการจัดวางผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

จากแนวความคิดในการสร้างสรรค์ที่ถ่ายทอดโดยความรู้สึกของข้าพเจ้า ที่มีต่อช่วงเวลาในอดีตของข้าพเจ้า ด้วยความทรงจำที่มีกับวัตถุ เกิดเป็นผลงาน 1 ชุด โดยผ่านการตรวจแก้ไขจากทีมอาจารย์และอาจารย์ที่ปรึกษา ผลงานเกิดจากประสบการณ์ร่วมส่วนตัวของข้าพเจ้าที่มีต่อวัตถุ โดยจะใช้เทคนิคสื่อผสม ในการประกอบสร้างวัตถุชิ้นใหม่เพื่อผสมผสานเรื่องราวของข้าพเจ้าในการสื่อสารแนวความคิดได้มีการนำเอาวัตถุมาจากที่บ้าน อาทิเช่น เตียงนอน ตู้เสื้อผ้า โต๊ะหนัง เสื้อน้ำมัน แต่วัตถุเหล่านี้จะถูกปรับเปลี่ยนรูปลักษณะ และการใช้งานจากเดิม เพื่อให้สอดคล้องกับหัวข้อศิลปะนิพนธ์ วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต จะส่งผลให้ผลงานมาความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3.3 ขั้นตอนและวิธีการสร้างสรรค์ผลงาน

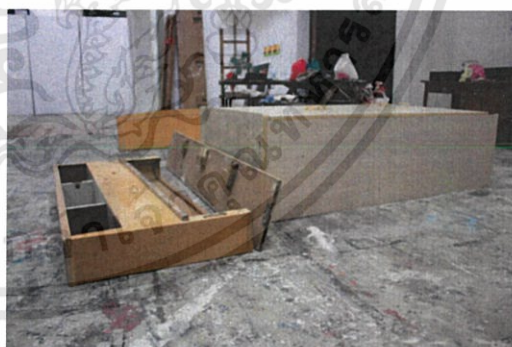
3.3.1 การสร้างสรรค์ผลงาน

ส่วนที่ 1 เตียงกับตู้เสื้อผ้า

1. นำตู้เสื้อผ้ามาถอดชิ้นส่วนข้างในตู้ออกให้ว่างเปล่า เหลือแต่โครงสร้างของตัวตู้
2. นำส่วนหัวเตียงมาประกอบให้เข้ากับตู้เสื้อผ้า
3. สร้างฐานรองด้วยไม้อัดหนา เพื่อที่จะรองรับตู้เสื้อผ้างกับหัวเตียง

ภาพประกอบที่ 23 : ตู้เสื้อผ้า

ภาพประกอบที่ 24 : หัวเตียง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 25 : ล้อที่ประกอบกับฐาน ภาพประกอบที่ 26 : ตู้ที่ถอดชิ้นส่วนข้างในออกแล้ว

ภาพประกอบที่ 27 : การประกอบตู้เสื้อผ้าให้เข้ากับหัวเตียง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 28 : เสื้อผ้า

ภาพประกอบที่ 29 : หมอน

ภาพประกอบที่ 30 : หมอนที่จัดวางในตู้เสื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่ 2 ภาพถ่ายวัตถุ

1. นำวัตถุ อาทิเช่น รูปถ่าย ถ้วยทอง รูปปั้นมังกร ไหดินเผา ฯลฯ ในตู้โชว์มาจัดวาง
2. ถ่ายภาพวัตถุที่จัดวางใหม่ โดยจะปรับสีในกล้องถ่ายรูปให้ได้โทนบรรยากาศภาพเก่า
อัตราภาพขนาด 14 x 56 นิ้ว
3. ทำกรอบรูปด้วยชิ้นส่วนของเตียง โดยฉลุไม้ ออกให้ได้สัดส่วนพอดีขนาดของภาพถ่าย

ภาพประกอบที่ 31 : ถ้วยทอง ไหดินเผา รูปปั้นมังกร

ภาพประกอบที่ 32 : การจัดฉากถ่ายภาพ

ภาพประกอบที่ 33 : การจัดวางวัตถุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 34 : ภาพถ่ายวัตถุ

ส่วนที่ 3 โต้ะ

1. นำโต้ะหนังสือมาถอดรื้อชิ้นส่วนต่างๆ แยกส่วนที่เป็นลิ้นชัก
2. นำเอาส่วนที่เป็นลิ้นชัก 2 ส่วน มาประกอบขึ้นหากันใหม่

ภาพประกอบที่ 35 : โต้ะหนังสือที่ถูกรื้อแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 36 : ส่วนของลิ้นชักของโต๊ะ

ภาพประกอบที่ 37 : รถกระป๋อง

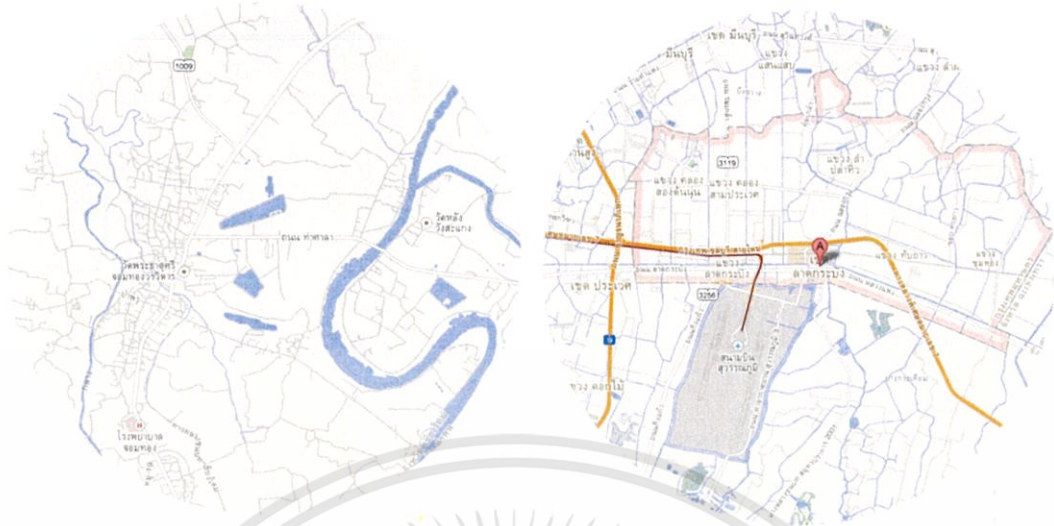

ภาพประกอบที่ 38 : วิดีโอ (รถกระป๋อง)

ภาพประกอบที่ 39 : การติดต่อกันที่วิกับลิ้นชักโต๊ะหนังสือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 40 : แผนที่จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดกรุงเทพฯ

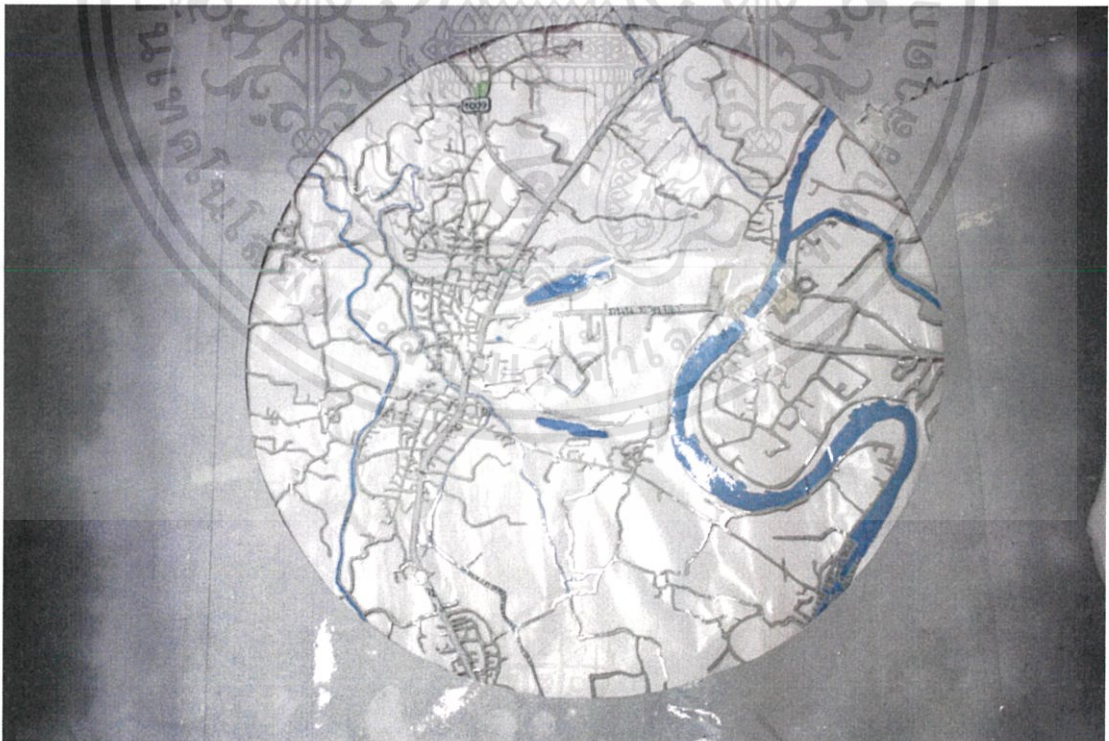

ภาพประกอบที่ 41 : เส้นน้ำมัน และสติ๊กเกอร์รูปแผนที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 42 : การตัดสติ๊กเกอร์บนเสื่อน้ำมัน

ภาพประกอบที่ 43 : การตัดสติ๊กเกอร์บนเสื่อน้ำมัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

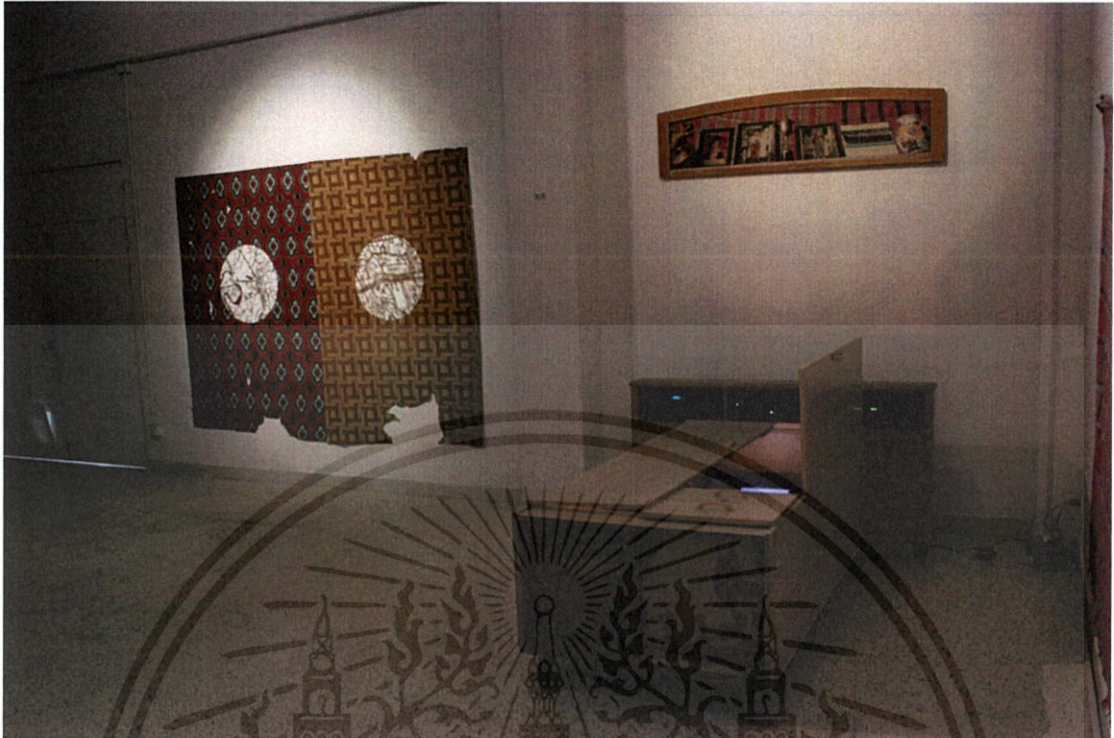

ภาพประกอบที่ 44 : การติดตั้งผลงาน

ภาพประกอบที่ 45 : การติดตั้งผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 46 : การติดตั้งผลงาน

3.4 การแก้ไขปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงาน

ผลงานชุด “วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต” มีการปรับเปลี่ยนผลงานจริงให้ต่างจากแบบร่างเดิม เพื่อความสมบูรณ์ของผลงานดังนี้

ส่วนของเตียงกันผู้เฒ่า ยังคงรูปทรงของผู้เฒ่าผ้าไว้ไม่ถอดรื้อทั้งหมด มีการนำเครื่องเล่นเทปเข้ามาประกอบร่วมด้วยที่หลัง เนื่องจากเกิดการนึกถึงตอนวัยเด็กที่พ่อเปิดเพลงที่ตนเองชอบ ข้าพเจ้าก็ได้รับฟังเสียง ณ ช่วงเวลาในอดีตเช่นกัน

ส่วนของโต๊ะ มีการลดทอดให้เหลือแต่ลิ้นชัก 2 ส่วน เพราะมีปัญหาในการติดตั้งจอโทรทัศน์ที่มีน้ำหนักมาก โต๊ะไม่สามารถรับน้ำหนักได้ ด้วยความเก่าและเนื้อไม้ผุพังแล้ว การประกอบจึงต้องระมัดระวังเป็นอย่างมาก

ส่วนเสื่อน้ำมัน มีการเพิ่มเติมมาที่หลัง เพราะคิดแบบร่างที่สมบูรณ์ได้ช้า เนื่องจากการคิดรูปแบบ และขอบเขตของงาน จะเกิดปัญหาทางด้านความคิดสร้างสรรค์ ความกล้าหาญที่จะนำเสนอความคิด จึงไม่สามารถถ่ายทอดบรรยายโดยรวมได้ดี จึงส่งผลไปถึงการสร้างผลงานศิลปะ และเงื่อนไขของช่วงเวลาในการทำงาน จึงทำตัวผลงานศิลปะมีปัญหาในด้านการสื่อสารกับผู้ชม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

วิเคราะห์การสร้างสรรค์

ผลงานสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์หัวข้อเรื่อง “วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต” เป็นผลงานศิลปะจัดวาง (Installation Art) โดยการนำวัตถุสำเร็จรูป (Ready Made Object) มาใช้ในงานสร้างสรรค์เกิดเป็นงานศิลปะ สามารถวิเคราะห์แนวความคิด และกระบวนการสร้างสรรค์ดังนี้

4.1 วิเคราะห์เนื้อหาของผลงาน (Content)

แนวความคิดที่ข้าพเจ้าใช้ในการถ่ายทอดเพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะชุดนี้ ได้เริ่มจากการสนใจวัตถุ วัตถุที่เป็นเสมือนภาพแทนของพื้นที่ในอดีต จนก่อเกิดเป็นแรงบันดาลใจ นำมาเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ โดยใช้วัตถุที่บ้านเป็นหลัก วัตถุที่ผ่านการปฏิสัมพันธ์ร่วมกับครอบครัว โดยนำเสนอผ่านเรื่องราวความเป็นส่วนตัวของข้าพเจ้า มาสร้างเป็นผลงานศิลปนิพนธ์ “วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต” โดยวัตถุจะถูกประกอบสร้างในพื้นที่และบริบทใหม่ เพื่อที่จะสร้างความหมายให้กับวัตถุใหม่ ซึ่งเป็นแนวความคิดที่ต้องการจะนำเสนอ รวมไปถึงการสร้างความสัมพันธ์ของปัจจุบันกับอดีต โดยใช้วัตถุที่บ้านมาประกอบสร้างใหม่ เพื่อต้องการจะนำเสนอแนวความคิดดังกล่าว

การวิเคราะห์ผลงานศิลปะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือการวิเคราะห์ทัศนธาตุ (Visual Elements) และการวิเคราะห์การจัดวาง (Composition) ในหัวข้อจะกล่าวถึงการจัดทัศนธาตุ ได้แก่ รูปทรง (Form) สี (Color) เส้น (Line) พื้นที่ว่าง (Space) ความหลากหลาย (Variety) และเป็นเรื่องราวของการจัดวางวัตถุหรือการเลือกใช้วัตถุให้เกิดสุนทรียภาพที่ลงตัวเป็นเอกภาพ (Unity) การศึกษาองค์ประกอบศิลปะที่เป็นพื้นฐานในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ตลอดจนหลักการที่ใช้เป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ทัศนธาตุผ่านผลงาน ล้วนแต่มีความจำเป็นในกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ เพื่อตัวผลงานบรรลุถึงจุดประสงค์ที่วางไว้ โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

4.2 วิเคราะห์ทัศนธาตุทางศิลปะ (Visual Element)

4.2.1 รูปทรง (Forms)

ภาพประกอบที่ 47 : รูปทรงของเตียงและตู้เสื้อผ้า

รูปทรงของผลงานชิ้นนี้สร้างขึ้นโดยใช้วัสดุ อาทิเช่น หัวเตียง ตู้เสื้อผ้า เสื้อผ้า เครื่องเล่นม้วน เทป เป็นวัสดุที่นำมาจากที่บ้านทั้งหมด ได้นำมาประกอบสร้างหรือผสมผสานกันใหม่ ความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ เกิดจากการที่ข้าพเจ้ามีห้องนอนที่บ้านเป็นห้องเสื้อผ้า ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ย้อนแย้งระหว่างความเป็นพื้นที่ ด้วยเหตุและผลนำไปสู่การเชื่อมโยงจากการที่ข้าพเจ้าเป็นคนจังหวัดเชียงใหม่เข้ามาศึกษาในจังหวัดกรุงเทพฯ เกิดการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ จึงเกิดการสร้างสรรค์โดย ลักษณะของเตียงที่สร้างจึงมีการปรับเปลี่ยน ประกอบเข้ากับตู้เสื้อผ้า เป็นการสร้างบนสนทนาแทนความทรงจำในอดีตที่มีในปัจจุบัน

ภาพประกอบที่ 48 : รูปทรงล้อยาง

รูปทรงของล้อยาง ล้อยางการติดตั้งลงไป ร่วมกับผลงานก็เพราะ เป็นการสร้างหมายความในเรื่องของการเดินทางรูปทรงบ่งบอกถึงการเคลื่อนที่ได้ เป็นการอุปมาอุปมัยถึงห้องนอนในปัจจุบันกับอดีตการถูกปรับเปลี่ยน พื้นที่ในช่วงเวลาที่ผ่านมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปทรงหมอน เป็นหมอนที่ข้าพเจ้าใช้มาก่อน นำมาตัดเป็นรูปสี่เหลี่ยมเพื่อที่จะมองเห็นภาพวิดีโอ ที่ถ่ายเกี่ยวกับพื้นที่ในอดีตที่ข้าพเจ้าเคยเดินทาง เวลาข้าพเจ้านอนมักจะนึกเรื่องราวที่ผ่านมาในอดีต ช่วงเวลาที่บันทึกภาพเป็นเวลาในตอนกลางคืน เชื่อมโยงถึงรูปทรงของหมอน

ภาพประกอบที่ 49 : รูปทรงหมอน

ภาพประกอบที่ 50 : รูปทรงรถกระป๋อง

ภาพประกอบที่ 51 : รูปทรงลิ้นชัก

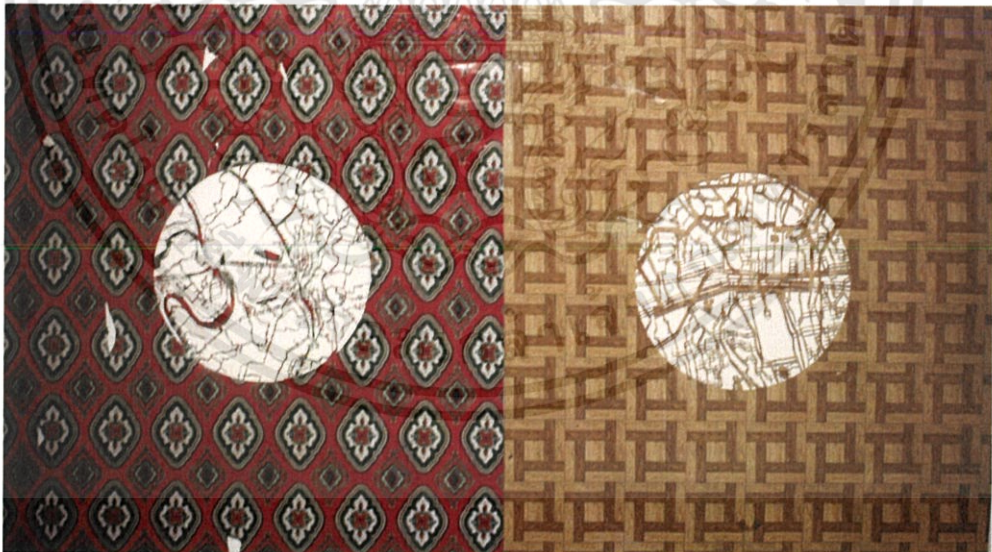
รูปทรงรถกระป๋อง เป็นของเล่นที่ข้าพเจ้าเคยเล่นกับพี่ชายในตอนที่เป็นเด็ก มีขนาดเล็กสามารถพกพาไปในที่ต่างๆได้ง่าย รถกระป๋องถูกจัดวางลงในลิ้นชักโต๊ะ โต๊ะตัวนี้เป็นโต๊ะที่ข้าพเจ้ากับพี่ชายใช้ประกอบเล่นรถกระป๋อง ข้าพเจ้าจะเก็บอะไหล่ของรถไว้ในลิ้นชักเสมอเมื่อเลิกจากการเล่น ข้าพเจ้าจึงเลือกส่วนที่เป็นลิ้นชักมาสร้างสรรค์เป็นผลงาน ลิ้นชักมีความหมายสื่อถึงการเก็บรักษา ข้าพเจ้าติดตั้งผลงานให้สูงเท่ากับโต๊ะเก่า เพื่อที่จะให้นึกถึงที่มาของลิ้นชัก

ภาพประกอบที่ 52 : รูปทรงของรูปภาพ

วัตถุที่นำมาเป็นต้นแบบในการถ่ายเป็นผลงานชิ้นนี้ เป็นวัตถุที่อยู่ในตู้โชว์ที่บ้าน ข้าพเจ้าใช้วิธีการจัดวางวัตถุเป็นแนวนอนเพื่อที่จะให้มีลักษณะเหมือนวัตถุที่อยู่ในตู้โชว์ ข้าพเจ้านำเสนอภาพนี้ด้วยขนาดเท่าวัตถุจริง และมุมมองในการถ่ายภาพแบบ (Worm's eyes view) ซึ่งเป็นลักษณะการมองในตอนเด็กที่ข้าพเจ้ามองวัตถุเหล่านี้ในตู้โชว์ที่บ้าน

4.2.2 เส้น (Line)

ภาพประกอบที่ 53 : เส้นแผนที่บนเสื้อน้ำมัน

เส้นที่เกิดจากการตัดเสื้อน้ำมันโดยใช้แผนที่จาก (Google Map) มาเป็นต้นแบบในการตัดเส้น เส้นที่เกิดเป็นรูปแผนที่ที่บ้าน และแผนที่กรุงเทพฯ มีเส้นรอบนอก (Outline) เป็นวงกลมคล้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับรูปแผนที่โลก การที่ตัดเส้นเป็นรูปแผนที่นั้นข้าพเจ้ามีทัศนคติว่า วัตถุเป็นเสมือนภาพแทนของพื้นที่ เมื่อข้าพเจ้ามองเสื่อน้ำมันที่นำมาจากบ้าน จึงเกิดนึกถึงบ้าน จึงเลือกที่จะตัดเสื่อน้ำมันเป็นเส้นแผนที่บ้าน 1 ชั้น และรูปแผนที่จังหวัดกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ข้าพเจ้าอยู่อาศัยในปัจจุบัน

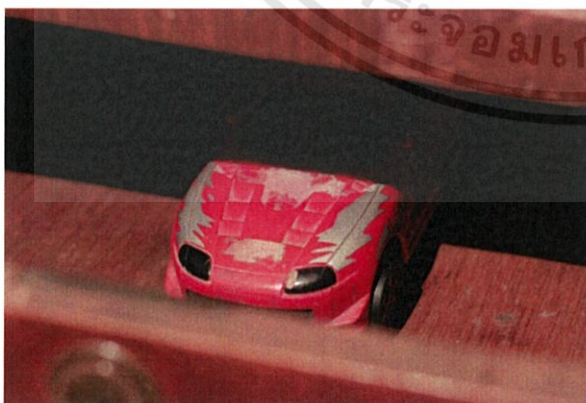
4.2.3 สี (Colour)

ภาพประกอบที่ 54 : กรอบรูปที่ทำจากเตี้ยง

ภาพประกอบที่ 55 : ลีนชักโต๊ะ

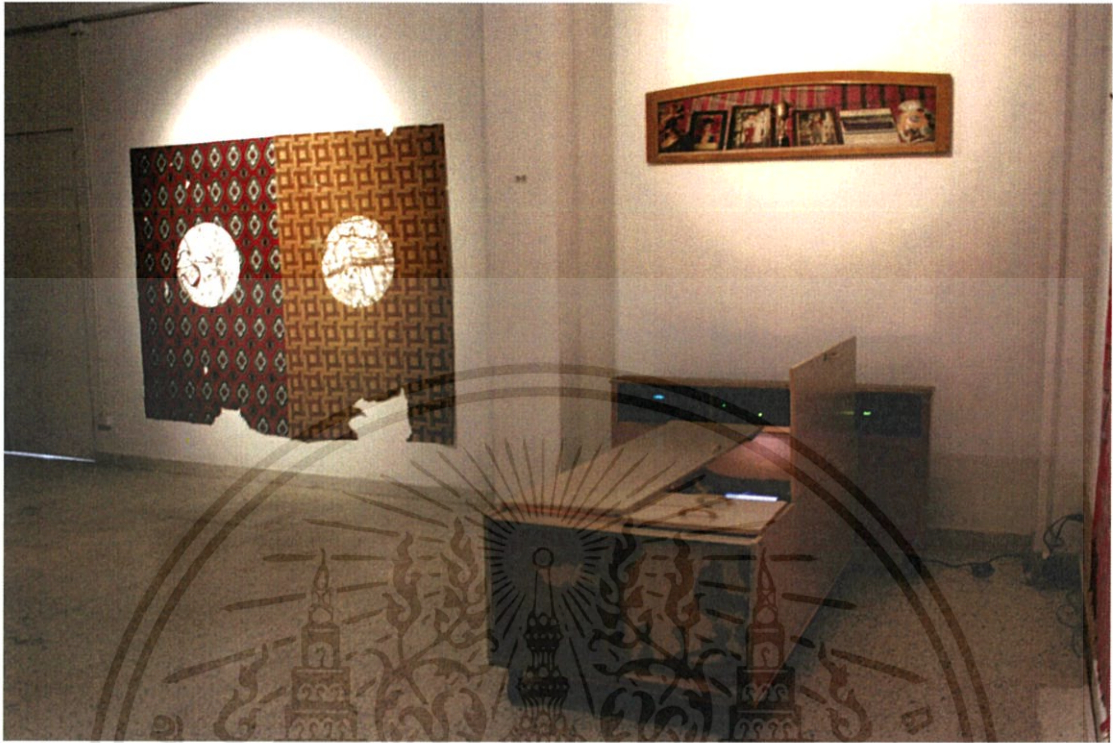

ภาพประกอบที่ 56 : รถกระป๋อง

เป็นการนำเสนอผลงานผ่านวัตถุ โดยสีที่เลือกเนื้อแท้ของวัตถุที่มีคุณลักษณะเฉพาะ โดยแสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติที่แตกต่างกันของสี โต๊ะหนังสือเก่า ร่องรอยของสีผิวที่หลุดลอกแสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาในอดีต เกิดจากการใช้งานมาก่อน สีของเตี้ยงที่นำมาทำเป็นกรอบ ก็แสดงให้เห็นถึงอายุของการใช้งานเช่นกัน รวมไปถึงตัวรถกระป๋องที่ข้าพเจ้าเคยเล่น สีสามารถบ่งบอกอายุของการใช้งานและทำให้ข้าพเจ้านึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้นด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 น้ําหนัก (Volume)

ภาพประกอบที่ 57 : บรรยากาสผลงาน

เป็นการนำเสนอถึงการสร้างบรรยากาส โดยการจัดวางแสงเงา ใช้ไฟที่ให้แสงอบอุ่นเข้าไปช่วยในการให้ความสว่าง และใช้แสงในบางจุดที่ต้องการเน้นความชัดเจนของวัตถุ น้ําหนักในผลงานสร้างสรรค์โดยรวม ข้าพเจ้าเลือกใช้แสง และเงาช่วยสร้างน้ําหนัก เกิดระยะ มิติ ที่มีมุมมองหลากหลาย ข้าพเจ้าใช้แสงสว่างเน้นไปที่ส่วนสำคัญของงานเน้นวัตถุให้น้ําสนใจขึ้น แสงเงาที่กระทบวัตถุ ทำให้อวัตถุมีความกลมกลืนกัน และทำให้อู้สึกเป็นช่วงเวลาเดียวกันมากยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.3 พื้นที่ว่าง (Space)

ภาพประกอบที่ 58 : บรรยากาศผลงาน

จากการนำเสนอผลงานข้าพเจ้าต้องการนำเสนอโดยการใช้พื้นที่ 1 ห้อง เพื่อจะได้ควบคุมแสงเงาให้ได้บรรยากาศภาพในอดีต พื้นที่ห้องสามารถทำให้แสงเงา และการจัดวางวัตถุให้มีความลงตัวมากยิ่งขึ้นเพราะพื้นที่ห้องมีขอบเขต และสัมพันธ์กับแนวความคิดของข้าพเจ้า

4.3 วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบทางศิลปะ

การจัดองค์ประกอบศิลป์ ถือเป็นทฤษฎีเบื้องต้นของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ เป็นแนวทางสำหรับศิลปิน และผู้ชมงานใช้เป็นหลักการในการสร้างสรรค์ และพิจารณาถึงคุณค่าของผลงานศิลปะองค์ประกอบต่างๆที่เป็นทัศนธาตุจะกลายเป็นผลงานทางทัศนศิลป์ที่มีคุณค่าและความวิจิตรขึ้นมาได้นั้นผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องนำทัศนธาตุต่างๆมาจัดวางร้อยเรียงกัน โดยนำหลักพื้นฐานความรู้การจัดการองค์ประกอบทางศิลปะมาเพื่อประยุกต์ใช้ในการนำเสนอ

4.3.1 เอกภาพ (Unity)

เอกภาพเกิดจาก ช่วงเวลาของวัตถุที่ใกล้เคียงกันจึงทำให้บรรยากาศของ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน วัตถุแต่ละส่วนมีความสัมพันธ์ และสอดคล้องกันด้วย ขนาด และสัดส่วนที่คุ้นชินมาก่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสร้างความสัมพันธ์ปัจจุบันกับอดีตโดยใช้วัตถุส่วนตัวเป็นสื่อกลาง และเป็นช่วงเวลาเดียวกันที่วัตถุถูกจัดวางร่วมกัน

4.3.2 คุณภาพ (Balance)

การจัดวางองค์ประกอบต่างๆ ในผลงานสร้างสรรค์โดยรวม ข้าพเจ้าคำนึงถึง ขนาด น้ำหนัก ตำแหน่งที่ตั้ง ความกลมกลืนของรูปทรง ความหนัก - เบาของวัตถุ จังหวะการติดตั้งวัตถุ โดยให้เชื่อมโยงส่วนต่างๆ ภายในพื้นที่ด้วย

4.3.3 ความกลมกลืน (Harmony)

นำเสนอถึงความกลมกลืนทางองค์ประกอบ (Harmony of Element) เป็นผลสำเร็จของงานสร้างสรรค์มากกว่าเป็นวิธีการ จึงเป็นหลักการ และแนวความคิดของการประสานกลมกลืนโดยมีวิธีการจัดการหลากหลายจากผลงานสร้างสรรค์ชุดนี้ ความลงตัวกันของผิวเตี้ย ผู้เสื่อผ้า และโต๊ะสีของหลอดไฟอ่อนๆ น้ำหนักของแสงไฟ สามารถทำให้วัตถุประสานกันและทำให้รู้สึกเป็นช่วงเวลาเดียวกัน

4.3.4 สัดส่วน (Proportion)

สัดส่วนของตัวงาน จะไม่ปรับเปลี่ยนมาก เพราะต้องการที่จะยังคงเหลือให้เห็นสัดส่วนที่แท้จริงของวัตถุ สามารถส่งผลถึงการรับรู้ความจริงแท้ และผู้ชมใช้ประสบการณ์ที่มีเข้าไปร่วมกับตัวผลงาน

4.3.5 ความหลากหลาย (Variety)

การปรับเปลี่ยนหรือการผสมผสานของวัตถุ ทำให้เกิดความหลากหลายในตัวผลงานและสามารถทำให้ผู้ชมตีความหมายจากสื่อที่ได้รับ การประกอบสร้างเพียงเข้ากับผู้เสื่อผ้า การร้อยโต๊ะให้หลงเหลือแต่ลิ้นชัก หรือการถ่ายภาพวัตถุจริงให้รับรู้ผ่านภาพถ่าย 2 มิติ เป็นความหลากหลายในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ เพื่อตอบสนองความรู้สึก มุ่งเน้นให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะหรือการผสมผสานมากกว่าที่จะบอกว่า วัตถุชิ้นนั้นเป็นอะไร? ความหลากหลายมุ่งเน้นไปในทางสื่อความหมาย โดยมีวัตถุเป็นสื่อกลางในการรับรู้ถึงความหมาย

บทที่ 5

บทสรุป

การสร้างสรรค์ศิลปนิพนธ์หัวข้อเรื่อง “วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต” ข้าพเจ้าได้รับแรงบันดาลใจมาจาก การที่ข้าพเจ้าเป็นต่างจังหวัดที่เข้ามาศึกษาในจังหวัดกรุงเทพฯ การปรับเปลี่ยนภูมิทัศน์เดิม ทำให้ต้องเผชิญกับสภาพแวดล้อมใหม่ และการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่อยู่ตลอดเวลา จึงมีทัศนคติว่า พื้นที่เป็นสิ่งชั่วคราวแต่ในอีกมุมมองพื้นที่แต่ละพื้นที่ยังต้องการความเป็นส่วนตัว วัตถุที่เป็นเสมือนภาพแทนของพื้นที่ และความทรงจำในวัยเด็ก การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีตโดยใช้วัตถุเป็นสื่อกลางในการสร้างความหมาย ในพื้นที่และบริบทใหม่ ผ่านเรื่องความเป็นส่วนตัว รวมไปถึงการตั้งคำถามกับพื้นที่ในอดีตกับปัจจุบัน และบริบทต่างๆ สภาพของการเปลี่ยนแปลง สร้างความรู้สึกย้อนแย้งเกิดการทับซ้อนระหว่างพื้นที่จริงและพื้นที่ในอุดมคติ เกิดความคลุมเครือทางความรู้สึก จึงเกิดการสร้างบทสนทนาวัตถุเป็นภาพลักษณ์ใหม่ เพื่อที่จะสื่อสาร และนำเสนอเรื่องราวปัจจุบันกับอดีตของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้รวบรวมข้อมูลในการสร้างสรรค์ผลงาน เริ่มจากการสร้างภาพร่างขึ้นมาหลากหลายรูปแบบมีการจัดการผลงานที่แตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์มากที่สุด สอดคล้องกับแนวความคิด โดยผ่านกระบวนการหยิบใช้วัตถุสำเร็จรูป อาทิเช่น เตียนนอน ตู้เสื้อผ้า โต๊ะหนังสือ เป็นต้น

โดยผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ของข้าพเจ้า เน้นการถ่ายทอดเรื่องของปัจจุบันกับอดีต นำเสนอผ่านวัตถุที่มีอยู่พื้นที่ในอดีต เฟอร์นิเจอร์ เครื่องเรือน สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว เป็นวัตถุที่ข้าพเจ้าเคยมีประสบการณ์ร่วมด้วย เป็นการเน้นถึงความทรงจำที่ข้าพเจ้ารู้สึกกับวัตถุในปัจจุบัน การเผชิญกับเรื่องราวในอดีตแต่เป็นการรับรู้ในช่วงเวลาปัจจุบัน จึงเกิดเป็นการสร้างบทสนทนาของวัตถุระหว่างปัจจุบันกับอดีต การสร้างพื้นที่ใหม่ที่เป็นส่วนตัวจึงเป็นประเด็นหลัก และความคิดในการทำศิลปนิพนธ์

ภายใต้ขอบเขตเนื้อหา “วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต” เพื่อสอดคล้องกับแนวความคิด และการตั้งคำถามท่ามกลางโรมรันพันตูที่มีความย้อนแย้ง ผลงานมีลักษณะการผสมผสานวัตถุร่วมกัน การประกอบสร้างวัตถุที่เปลี่ยนการใช้งานจากเดิมไปสู่รูปลักษณ์ใหม่ มีการวางแผนการทำศิลปนิพนธ์ ข้าพเจ้าเริ่มทำงานจากแรงบันดาลใจ ที่มา จากวัตถุสิ่งของใกล้ตัวระยะแรกเริ่มเก็บข้อมูล โดยภาพถ่าย วิดีโอ และสำรวจวัตถุที่สามารถเชื่อมโยง เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดแนวความคิดได้สมบูรณ์ที่สุด

เมื่อได้ข้อมูลแล้ว ข้าพเจ้าเริ่มสร้างต้นแบบเพื่อที่จะหาความเป็นไปได้ในการสื่อสาร แนวความคิด ตัวอย่างมีทั้งหมด 4 ชิ้นงาน ประกอบเป็น 1 ชุด ผลงานเป็นวัตถุสำเร็จรูป (Ready Made Object) ขั้นตอนสุดท้ายการจัดวาง (Installation) การติดตั้งผลงานในพื้นที่และบริบทใหม่ การจัดวางต้องใช้ห้องเพราะงานต้องการสื่อถึงความเป็นส่วนตัว การจัดวางใช้เวลา 1 อาทิตย์โดยประมาณ เพื่อความสมบูรณ์ของศิลปนิพนธ์ยิ่งขึ้น

5.1 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

จากประสบการณ์ในการทำงานศิลปนิพนธ์นี้ ปัญหาที่เจออันดับแรกก็คือ ความไม่ชัดเจนของแนวความคิดเพราะที่ผ่านมาข้าพเจ้าทำงานเกี่ยวกับงานศิลปะเชิงทดลองเป็นส่วนมาก การค้นหารูปแบบที่จะนำเสนอแนวความคิดหรือการที่ไม่เข้าใจว่าอะไร? คือปัญหา เป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำให้ข้าพเจ้าสื่อสารผลงานศิลปะ ออกมาเป็นภาษาศิลปะที่สมบูรณ์ได้ ปัญหาของงานอาจจะรวมถึงสภาพแวดล้อม สังคม พื้นที่และบริบท เพราะข้าพเจ้ามีความเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ก็มีผลทางความรู้สึกที่ทำให้ข้าพเจ้านำเสนอผลงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ด้วยเช่นกัน ปัญหาของศิลปะอาจจะไม่ใช่แค่ตัวอย่างอาจรวมไปถึงตัวผู้สร้างสรรค์ สภาพสังคม บริบท สิ่งเหล่านี้ขับเคลื่อนให้เกิดเป็นศิลปะในปัจจุบันสำหรับข้าพเจ้า

การทำงานศิลปะควรจะเริ่มที่ความสนใจก่อน การหาข้อมูลอ้างอิง แล้วนำไปสู่การค้นหาวิธีการแสดงออกหรือวิธีการสื่อสาร ปัญหาที่เห็นได้ชัดเจนในผลงานก็คือ ความไม่เข้าใจในความ เป็นสื่อ (Media) ที่เลือกใช้ในการยึดติดกับรูปแบบศิลปะมีผลต่อการสร้างสรรค์ การเริ่มสนใจในสิ่งที่ตัวเองสนใจจึงเป็นเหตุผล และข้อเสนอแนะที่ได้รับจากประสบการณ์ทำงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้

บรรณานุกรม

เรย์มอนด์ แวกส์ ผู้แปล อธิป จิตติฤกษ์ และ ปวรรัตน์ ผลาสินธุ์กันยายน 2556 : ความเป็นส่วนตัว (Privacy) สำนักพิมพ์ : openworlds

ขนิษฐา วิเศษสาทร 2540 . จิตวิทยาทั่วไป : จัดพิมพ์งานตำราและเอกสารการพิมพ์ คณะครุศาสตร์
อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

คู่มือ (CURRENT: “Reflection of Society” Silapakorn Architectural Discourse 2003)

ดาเนี่ยล มาร์โซนา 2552. คอนเซ็ปชวล อาร์ต Conceptual Art. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ บริษัท
เดอะเกรทไฟน์อาร์ต จำกัด

ประสาน ต่างใจ. 2538. มนุษย์กับความคิด : เพื่อเข้าถึงความรู้ความจริงของชีวิต โลก และจักรวาล :
กรุงเทพฯ : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

http://en.wikipedia.org/wiki/Lee_Kit

http://www.lombard-freid.com/artist_bio.php?artist_id=48

<http://www.venicebiennale.hk/2013/artist/>

<http://www.designer.co.th/1284>

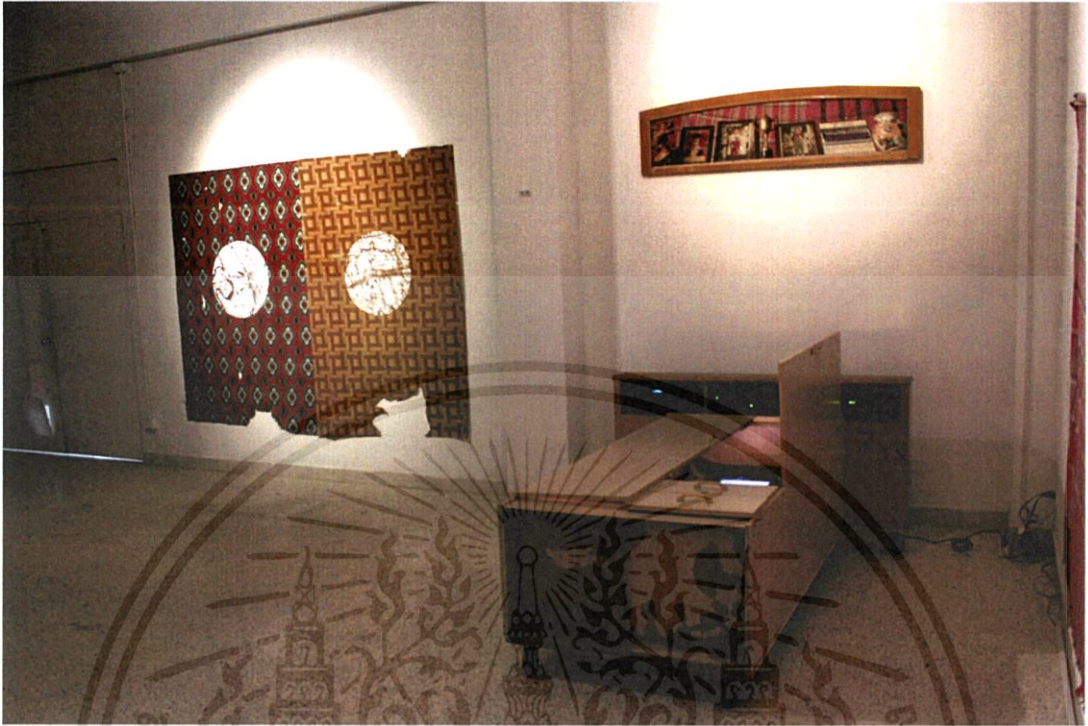
<http://www.designer.co.th/1359>

<http://idaschool.exteen.com/20120301/entry>

<http://www.wikipaintings.org/en/joseph-kosuth/one-and-three-chairs>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

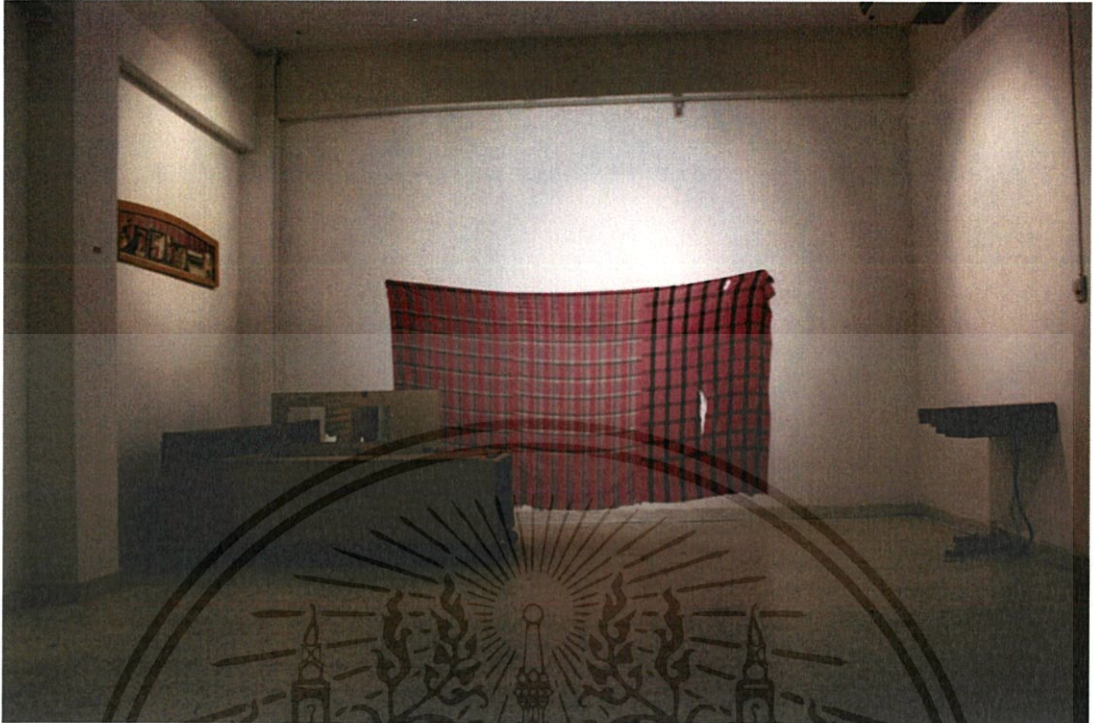
ภาพประกอบที่ 59 : ภาพผลงานวัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต,2556-2557
(The relational objects of presence and past2013-2014)

ชื่อผลงาน : วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต,2556-2557
(The relational objects of presence and past2013-2014)

เทคนิค : ศิลปะแบบจัดวาง (Installation Art)

ขนาด : ผันแปรไม่แน่นอน (Dimensions Variable)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

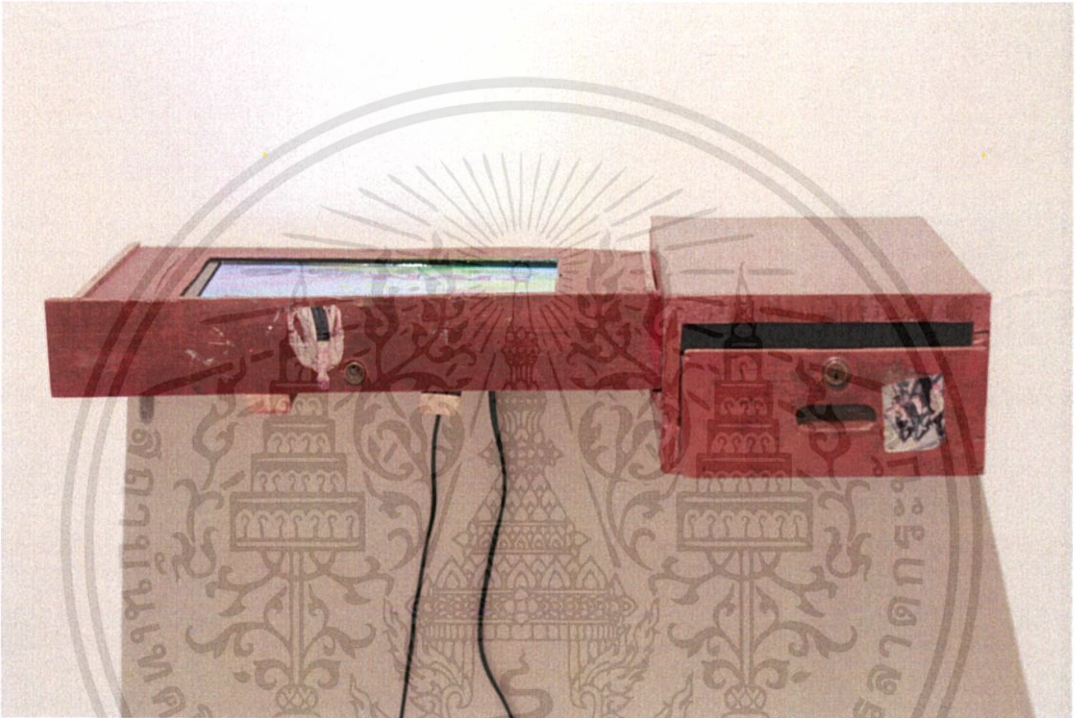
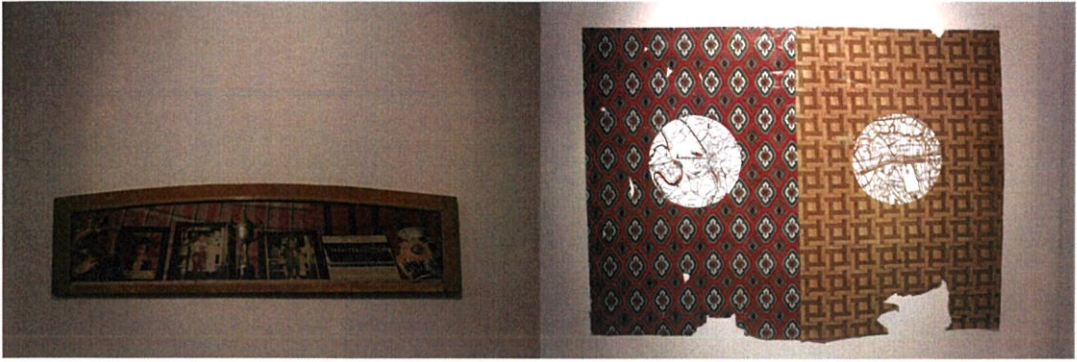
ภาพประกอบที่ 60 : ภาพผลงานวัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต,2556-2557
(The relational objects of presence and past2013-2014)

ชื่อผลงาน : วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต,2556-2557
(The relational objects of presence and past2013-2014)

เทคนิค : ศิลปะแบบจัดวาง (Installation Art)

ขนาด : ผืนแปรไม่แน่นอน (Dimensions Variable)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 61 : ภาพผลงานวัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต,2556-2557
(The relational objects of presence and past2013-2014)

ชื่อผลงาน : วัตถุที่สัมพันธ์ระหว่างปัจจุบันกับอดีต,2556-2557

(The relational objects of presence and past2013-2014)

เทคนิค : ศิลปะแบบจัดวาง (Installation Art)

ขนาด : ผันแปรไม่แน่นอน (Dimensions Variable)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล นายภัทรกร ใจเรื่อน
 วัน เดือน ปีเกิด 6 มิถุนายน 2533
 ที่อยู่ 147 ม.6 ต.ช่วงเปา อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ 50160
 E-mail : my_song2533@hotmail.com

ประวัติการศึกษา - โรงเรียนจอมทอง
 - วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่
 - สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปกรรมศาสตร์
 สาขาวิชาจิตรกรรม

ประวัติการแสดงผลงาน

- พ.ศ.2554 นิทรรศการศิลปะ โดยกลุ่ม Thai Standard ณ Minimal Gallery Chiang Mai
 พ.ศ.2555 นิทรรศการศิลปะ โดยกลุ่ม The w(H)o man cry? ณ Minimal Gallery Chiang Mai
 พ.ศ.2556 นิทรรศการศิลปะ โดยกลุ่ม Cow-atlas ณ Tadu - Thaiyarnyon Contemporary art

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้